1993 V. évfolyam

MÁJUS – JÚNIUS 3. szám

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

DR. KOVÁCS GÁBOR:
BÖLCSESSÉG LELKE

CHARLES WHITEHEAD:
KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS
— KIHÍVÁS —

HERIBERT MÜHLEN:
A NYELVEK ADOMÁNYA

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A Szentlélek a „benső ember" megerősítője

A feltámadást és a pünkösdi események titkát az Egyház éli és hirdeti, hiszen örököse és továbbadója az apostolok Jézus Krisztus feltámadásáról szóló tanúságtételének. Az Egyház állandóan tanúsítja azt a halál feletti győzelmet, amely kinyilatkoztatta a Szentlélek hatalmát, és meghatározta az Ő újra jövetelét, az Ő új jelenlétét az emberekben és a világban. Mert Krisztus feltámadásában a Vigasztaló Szentlélek úgy jelent meg, mint aki életet ad: „...Ő, aki Krisztust feltámasztotta a halottak közül, halandó testeteket is életre kelti bennetek lakó Lelke által." *Krisztus feltámadása nevében életet hirdet az Egyház*, amely túlmutat a halál határain, életet, amely erősebb a halálnál. Egyidejűleg *hirdeti azt, aki ezt az életet ajándékozza:* a Lelket, az *Életet*; hirdeti Őt, és közreműködik vele az élet közlésében. Mert „jóllehet a test bűn miatt halott, a lélek a megigazulás következtében él" a megfeszített és feltámadt Krisztus által. Krisztus feltámadása nevében szolgálja az Egyház azt az életet, amely magától az Istentől fakad, szoros egységben a Lélekkel, néki alázatosan szolgálva. Pontosan eme szolgálat által válik az *ember mindig új értelemben „az Egyház útjává"*, amint azt a Megváltó Krisztusról szóló enciklikámban kifejtettem, és ezt most a Szentlélekről megismétlem. A Lélekkel egységben, minden másnál jobban ismeri, hogy valójában mi van az *ember bensejében*, mi a legmélyebb és leglényegesebb, mert ez *lelki és múlhatatlan*. Itt plántálja belénk a Lélek „a halhatatlanság gyökerét", amelyből az új élet fakad, az tudniillik, melyet az ember Istenben él, mely mint Isten üdvözítő önközlésének gyümölcse a Szentlélekben; az ő hatása alatt fejlődhet és erősödhet. Ezért könyörög az apostol Istenhez a hívekért, és kijelenti nékik: „Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt... adja meg néktek..., *hogy Lelke által megerősödjetek benső emberré*." A Szentlélek hatása alatt érik és erősödik ez a benső avagy „lelki" ember. Isten eme bírásában találkozik az emberi szellem, „mely ismeri a szív titkait" azzal a Szentlélekkel, „aki mindent átlát, még Isten mélységeit is." *Ebben a Lélekben*, aki örök ajándék, *nyílik meg a Szentháromság az ember*, az emberi lélek számára. Az isteni Lélek rejtett lehelletére nyílik meg az emberi lélek Isten üdvöthozó és megszentelő megnyilatkozására. A Lélekből áradó kegyelem által lép be az ember egy *„új életbe"*, bejárása van az isteni élet természetfeletti valóságába, ahol „a Szentlélek hajléka" és „az élő Isten temploma" lesz. A Szentlélek által az Atya és a Fiú hozzá mennek, és szállást vesznek nála. A Szentháromsággal való kegyelmi közösségben kitágul az ember „élettere", mert az isteni, a természetfeletti élet síkjába emelkedik. Az *ember Istenben és Istenből él*: „a Lélek szerint él", és „arra törekszik, ami a Lélek szerint való."

Az Istennel a Szentlélekben való benső kapcsolatból szükségszerűen következik, hogy az ember önmagát, saját emberségét új értelmezésben ragadja meg. Így teljesedik ki az az isteni képmás és hasonlatosság, mely kezdetben sajátja volt. Az emberség belső igazságát Krisztus rásugárzó fényében, vele összefüggésben kell felfedeznie, hiszen Ő az Istennel való kapcsolatunk ősmintája, és Őbenne teljesen csak akkor találhatunk önmagunkra, ha őszintén ajándékul adjuk önmagunkat a többi embernek, amint azt a II. Vatikáni zsinat tanítja: „Ez a hasonlóság rávilágít arra, hogy az ember, ez az egyetlen földi lény, akit nem egy másik teremtmény miatt akart az Isten, hanem önmagáért" személyének méltóságában, de amely ugyanakkor nyitott a társadalmi beépülésre és közösségre, hogy kiteljesedjék. Létünk eme igazságának hatékony felismerése és gyakorlati megvalósítása *csak a Szentlélek munkája révén történhet*. Az ember ezt az igazságot Jézus Krisztustól tanulja, saját életében gyakorlattá teszi a Szentlélek közreműködésével, kit maga Krisztus adott nékünk. Ezen az úton - a belső érés útján, amely magába foglalja az embervolt mélyebb megértését és teljes felfedezését - itt válik Isten jelenné legbensőbb emberségünkben, és egyre mélyebben hatja át az emberi világot. A *háromszemélyű egy Isten*, aki önmagában mint személyek közötti ajándék természetfeletti valósága létezik, a *Szentlélekben ajándékként közölve önmagát az emberekkel, átalakítja az ember világát annak a bensejében*, azaz szívében és lelkiismeretében. Ezen az alapon, az isteni ajándékban részesedve válik a világ emberségesebbé és teljesen emberivé, amint azt a zsinat tanítja: az ember szívében és lelkiismeretében egyre inkább megérik arra az országra, amelyben „Isten lesz minden mindenben", mint ajándék és szeretet. Ajándék és szeretet: ez az az örök hatalom, melyben az egy és háromszemélyű Isten kinyilatkoztatja magát az embernek és a világnak a Szentlélekben.

Krisztus születése utáni *harmadik évezredre* várakozva arra kell törekednünk, hogy egyre több és több ember „teljesen önmagára találjon, őszintén adva önmagát másoknak", ahogyan azt a zsinat idézett helye mondja. Bárcsak megindulna a Vigasztaló Szentlélek hatására a mi világunkban az az érési folyamat az emberekben, az egyesek életében is és a közösségben is, amelyért Jézus maga imádkozott, amikor az Atyát kérte, „hogy mindnyájan egy legyenek, mint ahogy mi egy vagyunk" (Jn 17), mintegy jelezve, hogy van *valamilyen hasonlóság* az isteni Személyek egysége és *az igazságban és szeretetben élő Isten gyermekeinek egysége között*. A zsinat megerősíti ezt az emberről szóló igazságot, és az Egyház ebben különösen súlyos és határozott utasítást lát sajátos apostoli küldetése számára. Ha ugyanis az Egyház útja az ember, akkor ez az út átvezet Krisztus egész misztériumán, isteni példát nyújtva az embereknek. Ezen az úton a Szentlélek - miközben mindegyikünkben megerősíti a „benső embert" - azt éri el, hogy az ember egyre jobban „megtalálja önmagát azáltal, hogy őszintén ajándékul adja önmagát." Elmondhatjuk, hogy a pasztorális konstitúció eme szavaiban benne van az egész *keresztény antropológia* foglalata: az evangéliumra támaszkodó elmélet és a gyakorlat, amelyben az ember felfedezi Krisztushoz való tartozandóságát, és hogy ezáltal Isten gyermekévé emelkedik, de egyúttal jobban megérti emberi méltóságát, pontosan azért, mert ő Isten közeledésének és jelenlétének személyes alanya, az isteni kegyesség alanya, amely magában foglalja a végső megdicsőülés perspektíváját, és annak szilárd alapja. Nyugodtan megismételhetjük, hogy: „Isten dicsősége az élő ember - és az ember élete Isten látása": az ember, amennyiben isteni életet él, Isten dicsősége. Ennek az életnek és dicsőségnek rejtett sáfára a Szentlélek. Aki, amint Szent Vazul mondja: „egyszerű létében, változatos hatalmában... úgy árad ki, hogy nem fogyatkozik... mindenki számára jelen van, aki be tudja őt fogadni, mintha csak egyedül lenne; és mindenkit eláraszt elégséges és teljes kegyelmével."

Dominum et Vivificantem

A címlapfotón:
Kim Kollins nővér a Katolikus Karizmatikus Megújulás Európa-Tanácsának tagja, evangelizátor.

BÖLCSESSÉG LELKE

— A Szentlélek Vianney Szent János tanításában —

1845 táján egy lyoni orvos Ars faluba látogatott ismerőseivel, és résztvett Vianney Szent János minden hétköznap délelőtt tizenegykor tartott katekézisén. Az arsi plébános sikoltó, éles hangja, nagy érzelmi átélése, el-elcsukló beszéde komikus hatással volt az orvosra, aki akkor látta őt először. Hívő ember volt, de most nem tudta visszatartani nevetését. A hallgatóság botránkozva fordult feléje, ő szégyenkezve temette kezébe arcát, s küzdött a nevetési roham ellen. A plébános, mint aki semmit se vett észre, nyugodtan tovább beszélt. Az orvos visszanyerte önuralmát, megnyugodott, elhallgatott. Vianney folytatta a katekézist.

Néhány perc telt el, és az orvos most már *sírni* kezdett. Szívét megérintette valami, ellenállhatatlanul folytak szeméből a könnyek.

Ezen azonban senki nem csodálkozott. Vianney Szent János beszédein sokan sírva fakadtak. Ő maga is könnyezett, megrendülve az isteni titkok erejétől, amelyeket hirdetett. Élete vége felé - a szigorú vezeklésben és állandó gyöntatásban elgyengülve, köhögési rohamoktól gyötörve - már alig volt hangja. Katekézisei csupán felkiáltások sorozatából álltak, melyeket könnyei kísértek. A hallgatóság már nem igen értette beszédét, mégis tömegek hallgatták, mert az előadó egész lénye Isten szentséges valóságáról szólt. Vianney bukdácsolt a teológián, csak nagy jóindulattal szentelték pappá. Első prédikációira vergődve készült, forrásmunkákat búvva, az Oltáriszentség előtt könyörögve, beszédeit előre leírva, azokat hangosan tanulva, gyakorolva... Egy-egy ilyen készület hét óra hosszat is tartott, mégis előfordult, hogy szentbeszéd közben elakadt, és befejezetlen prédikációval kellett lejönnie a szószékről. Ezek a kínlódva elmondott szónoklatok azonban nagy változást idéztek elő. Ars községben lelki ébredés kezdődött. „Ó, te fekete varangy, mennyi fájdalmat okozol nekem" - mondta Vianneynek egy alkalommal egy megszállott nőből a Gonosz. - „Miért prédikálsz olyan egyszerűen? Miért nem prédikálsz olyan mesterkélten, mint a városokban szoktak?"

Amikor Vianney gyöntatószéke előtt egyre hosszabb sorok álltak, már nem maradt ideje készülni a prédikációkra. Erre kilencedet végzett a Szentlélekhez, és attól kezdve bizalommal ráhagyatkozott az isteni sugallatra. Nem voltak már betanult kéziratai, mégis világos és meggyőző beszédeket mondott. „Ő itt van!" - ismételgette, és a tabernákulum felé mutatott; hallgatói megrendülve élték át a Valóságos Jelenlét misztériumát. Egy alkalommal Arsban járt Lacordaire atya, a neves dominikánus hitszónok. Meghallgatva Vianneyt, így nyilatkozott: „Ez a szent pap meggyőző érveléssel tárgyalt egy, a Szentlélekre vonatkozó magvas gondolatot, amellyel egy idő óta magam is szívesen foglalkozom."

Az arsi plébános értelmes és szellemes ember volt, ha az elvont gondolkodásban való gyakorlatlansága miatt nehezen végezte is a teológiát; papi élete során még továbbképezte magát; rendkívüli hatásának titka azonban más volt. Belőle a *bölcsesség Lelke* beszélt (Iz 11,2). A bölcsesség természetfölötti ajándéka, mint azt megtudhatjuk például az angyali doktor, Aquinói Szent Tamás *Summa Theologicá*-jából (II-II q45 a2c), lényegesen különbözik a természetes bölcsességtől, amelyet értelmünk tökéletesítésével magunk szerzünk. Az Istentől lefoglalt ember nemcsak *tanulja*, hanem *tapasztalja* is az isteni dolgokat. A szeretet révén *connaturalitas* (természetbeli azonosulás) alakul ki az ember és Isten között: „Aki az Úrral egyesül, egy lélek vele" (1Kor 6,17). Szent Tamás szerint ebből a szeretetben való egyesülésből fakad a bölcsesség ajándéka, vagyis az az adottság, hogy az ember az isteni dolgok világosságában látja és ítéli meg a valóságot. Vianney Szent Jánosról többen beszéltek így: „Az volt a benyomásunk, hogy látja az Istent." Természetesen nem Isten színről-színre látásáról van szó, hanem olyan misztikus tapasztalatról, amely megnyilvánult a hit mélységeinek élményszerű kifejezésében, a *bölcsesség szavának* (logosz szofiasz) karizmájában (1Kor 12,8). Csak bele kell olvasni abba a kevés anyagba, amely tanításából írott formában eljutott hozzánk (idézeteink Monin: *Szól az arsi szent* c. gyűjteményéből valók), és máris érezzük a Lélek jelenlétét. Egy alkalommal egy püspök előtt hozták szóba az arsi plébános tanulatlanságát. „Azt nem tudom, vajon tanult ember-e - szólt a püspök -, de azt nagyon jól tudom, hogy a Szentlélek kötelességének tartja, hogy felvilágosítsa őt."

Maga Vianney így fogalmazott: „Az ember semmi önmagában, de sok a Szentlélekkel... Akiket a Szentlélek vezet, azoknak helyes fogalmaik vannak... Látjátok, hogy miért tud többet sok tudatlan a tudósoknál! Mikor az erő és világosság Istene vezeti az embert, nem tévedhet el." Nagyon melléfogna, aki a szent plébánosnak ezt a nyilatkozatát úgy értékelné, hogy *fölösleges* az értelmi erőfeszítés az ember részéről, hiszen úgyis számíthat a Szentlélek vezetésére. Ő maga minden tőle telhetőt megtett, hogy tanuljon és előkészítse beszédeit. Akkor hagyatkozott teljesen a természetfölötti vezetésre, amikor az előkészületre már nem volt módja, mert a „szegény bűnösök" meghallgatását mindennél előbbre helyezte. Előre ki nem számítható helyzetre, *bírósági kihallgatásra* vonatkozik az evangéliumi utasítás is: „Ne

töprengjetek, hogyan és mit mondjatok. Abban az órában megadatik nektek, hogyan beszéljetek. Mert hisz nem ti fogtok beszélni, hanem majd Atyátok Lelke szól belőletek" (Mt 10,19-20). Szoronganunk nem kell; de nem is szabad fölmentve éreznünk magunkat a felelősség alól, hogy egy-egy szentbeszédre, előadásra, hittanórára, tanúságtételre becsületesen fölkészüljünk. Ha aztán mégse maradt időnk készülni, vagy váratlanul megváltozott a helyzet, esetleg otthon felejtettük gondosan kidolgozott vázlatunkat, *akkor* hagyatkozhatunk az ígéretre: „Majd segítek a beszédben, s azt fogod hirdetni, amit mondanod kell" (Kiv 4,12). Ez a ráhagyatkozás azonban az esetleges megszégyenülés vállalását is magában foglalja, mint ahogy kezdetben Vianneynek is néhányszor megszégyenülten kellett félbehagynia a beszédét, mert memóriája cserbenhagyta, és rutinja még nem volt. Ő elfogadta a kudarcot, de legközelebb fokozott gonddal készült és imádkozott. Felelősnek érezte magát a rábízottakért.

Vianney Szent Jánosnak a Szentlélekről szóló tanítását olvasva, az ember gyanakvást érez azoknak a karizmatikus szerzőknek magabiztosságával szemben, akik keresztény méltóságunk szüntelen hangoztatása mellett megfeledkeznek az alázat szükségességéről. Az arsi szent kiegyensúlyozottabb. „A Szentlélekkel az ember mindent nagyban lát - írja -: látjuk Istenért végzett legkisebb cselekedeteink nagyságát, és látjuk a legkisebb hibák nagyságát is... Bizony, a legcsekélyebb tökéletlenségek nagynak tűnnek föl... Akikben a Szentlélek lakik, annyira ismerik szegény, nyomorult voltukat, hogy szinte nem is tudnak elbizakodni." A karizmatikus elitgőg, ez az AIDS-nél sokkalta veszélyesebb betegség, távol van Ars nagy karizmatikusától.

Nagyon megegyezik viszont Vianney tanítása a karizmatikus megújulás tapasztalatával az evangéliumi élet *örömét* illetően. „A keresztény, akit a Szentlélek vezet, tud különbséget tenni. Nem nehéz otthagynia a világ javait, és keresnie a mennyei javakat... Fontos megtudnunk, hogy ki is vezet bennünket. Ha nem a Szentlélek, akkor jótetteinknek sincs tartalma, íze, zamata. Ha a Szentlélek, akkor meleg boldogság jár a jótettel..., szinte meghalunk a gyönyörűségtől... Akik a Szentlélekre hallgatnak, megtapasztalhatják bensejükben a boldogság minden fokát, viszont a rossz keresztények töviseken és éles köveken járnak. Akiben a Szentlélek lakik, az Isten jelenlétében van, és sosem unatkozik, mert szívéből szeretet árad." A szent plébános nem akarja kikapcsolni az érzelmeket a lelki életből. Nem akar sztoikusokat nevelni. Ha valaki, ő ismerte az önmegtagadás értékét és erejét; fantasztikus vezeklései ékesen szólnak erről. De más az önmegtagadás és más az örömtelenség. Vianney megjárta az önvád és a kárhozattól való rettegés sötét mélységeit, mégis azt a lelkesítő tanítást adja: „Akiben a Szentlélek ott van, annak ízlik az ima és mindig rövidnek találja rá az időt... Találtok perceket, amikor ízlelitek az imának és Isten jelenlétének édességét. A Szentlélek látogatása miatt van ez. Mikor nálunk a Szentlélek, kitágul a szívünk és fürdik az Istenszeretetben. A halat nem bántja, hogy túl sok a víz, a jó kereszténynek sem bántja soha, hogy túl soká van a jó Istennel. Vannak, akiknek unalmas a vallás; *ez csak azért van, mert nincs bennük a Szentlélek.*" Megvallom, soha nem mernék ilyen árnyalatlan világossággal beszélni a jótettek és az imádás örömérőI, mert félnék a vádtól, hogy túl nagy szerepet tulajdonítok az érzelmeknek. De nem én szólok így, hanem az a Vianney János, akiről II. János Pál pápa 1986. évi nagycsütörtöki levelében ezeket tanítja: „Az arsi plébános minden lelkipásztor számára a jópásztori buzgóság példaképe... Miként maga Krisztus is, lángolt a hívei iránti szeretettől: képes volt értük minden lelkipásztori munkára és erőfeszítésre, önmaga feláldozására is... Sokféle kereszt nehezedett az arsi plébánosra éppen papi szolgálata következtében: a nép rossz hírét keltette, az egyik káplánnak, illetve egyes paptársainak kellemetlenkedése, ellentmondások, sőt valamilyen titokzatos küzdelem is a pokoli erők ellen és olykor a lelki éjszaka sötétjében a kétségbeesés kísértése... A papban Krisztus maga éli át újra a lelkek üdvösségéért vállalt szenvedését."

Egyáltalán nem valami giccses érzelmesség tehát az, amit Vianney Szent Jánosnak a Szentlélek megtapasztalásával kapcsolatos tanításával igazolni kívánok. Nagypéntek és húsvét mély összetartozásáról van szó, amelyet a Szentlélek közvetít. Hogy még egyszer idézzem Ars szent lelkipásztorát: „A Szentlélek nélkül nem volnának üdvösek számunkra még a szentségek sem, melyeket Krisztus Urunk alapított. Nélküle még az Úr halála is haszon nélkül volna számunkra. Ezért mondta az Úr apostolainak: 'Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, akkor nem jön el hozzátok a Vigasztaló' (Jn 16,7)."

Mikor a Szentlelket alázattal és készséges szívvel hívjuk, az arsi plébános bizonnyal velünk imádkozik, hogy egyszerre osztozhassunk Jézus nagypénteki odaadásában és húsvéti örömében! A Lélek mindkettőt közölni akarja velünk.

Kovács Gábor

HÍREK AZ ASSISI LELKIGYAKORLATRÓL

Minden út Assisibe vezet a szeptemberi Nemzetközi Vezetői Lelkigyakorlatra. Jelentkezési lapokat postáztuk a Nemzeti Szolgálati Bizottságok vezetőihez vagy a kapcsolatainkhoz, ahol nincsenek bizottságok. Vegye fel a kapcsolatot a nemzeti vezetőséggel, ha ön is vezető és részt kíván venni a lelkigyakorlaton. Akár részt vesz, akár nem, kérjük végezze naponta a pünkösdi szekvenciát kérve a Szentlélek kenetét minden résztvevőre.

KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS – KIHÍVÁS

A Katolikus Karizmatikus Megújulás ellentmondásos téma. Az emberek érdekesnek, de ugyanakkor nyugtalanítónak tartják. Sokan úgy döntenek, hogy ezt nem nekik találták ki, viszont készek elismerni, hogy valójában nem is igazán értik. Mások úgy gondolják, hogy ez az egyház számos új mozgalma közül egy. Megint mások úgy vélekednek, hogy itt csupán ima-összejövetelekről van szó. Vannak, akik rögtön a levegőben integető, nyelveken hadaró furcsa emberekre asszociálnak, akik nyilvánosan kiteregetik érzelmeiket, és akik egy szuper-spirituális beszédmódot alkalmaznak, amely semmit nem mond egy normális földi halandónak. Vagy esetleg hallottak egy történetet egy emberről, aki valamikor teljesen normális volt, most azonban megtette a döntő lépést és „karizmániákus", más szóval vallási fanatikus lett. Miért alakul ki a karizmatikus megújulásról oly gyakran ez az negatív kép? És mi van a megtörtént jó dolgokkal?

Megváltozott életek?

Nem kétséges, mi, karizmatikusok sokszor rossz reklámot kapunk. Van amit ebből meg is érdemlünk. Az emberek inkább észreveszik bolondságunkat, mint megváltozott életünket. Csak magunkat okolhatjuk, ha túlzásba esünk, érzéketlenek és büszkék vagyunk. De ennél többről van szó. Sok ember ismer valakit, akinek élete jó irányban változott, miután kapcsolatba lépett a karizmatikus megújulással. Sokan személyes, élő hitet kaptak. Voltak, akik testi és lelki gyógyulást tapasztaltak. Sokan visszatértek az egyházhoz és egy újfajta, szolgáló életre szánták magukat. Az emberek észreveszik ezeket a dolgokat, tudják tehát, hogy vannak jó eredmények - vagyis jó gyümölcsök. Miért vannak mégis ellenérzéseik?

Szentlélek-keresztség – egyértelmű „igen" Istennek

Minden plébánián vannak csoportok, amelyeknek megvan a saját elképzelésük, céljuk és szolgálataik. Senkinek nincs semmi baja a Rózsafüzér Társulattal, a Máriás Mozgalommal, a Páli Szt. Vince Társasággal vagy sok más plébániai szerveződéssel - a sort még hosszan lehet folytatni. Akkor mi ez a nagy hűhó a karizmatikus megújulás körül? Bizonyára egy imacsoport minden plébánián kívánatos dolog. Az az igazság, hogy a katolikus karizmatikus megújulás esetében nem szimpla hetenkénti ima-összejövetelekről van szó. Központjában a Szentlélek-keresztség áll, Isten adománya, amit, úgy gondolom minden keresztségnek meg kellene tapasztalnia. Ezen keresztül mindenkinek - egyházi személynek és laikusnak, férfinak és nőnek, fiatalnak és idősnek, feketének és fehérnek, gazdagnak és szegénynek - azaz mindenkinek lehetősége van arra, hogy tiszta és határozott „igent" mondjon Istenre. Valamint arra is, hogy személyes elkötelezettséget vállaljon Jézus Krisztus felé, és „igent" mondjon a Szentlélek jelenlétére és ajándékaira, a karizmákra is. Sokunk elmulasztotta ezt megtenni keresztény beavatása során. Ezt megtehetjük most, engedve a Szentléleknek, hogy megváltoztasson minket egyéniségünk legmélyéig és felfegyverezzen az egyház és a világ szolgálatára.

Erről van szó a karizmatikus megújulásban. Teljesen meg tudom érteni, hogy nyugtalanító a kihívás, hogy nyissuk meg életünket a Szentlélek számára. Sosem tudhatjuk pontosan mit fog kérni vagy tenni, és maguk a karizmák is meglepőek lehetnek. Végül is ezek Isten jelenlétének és hatalmának bizonyítékai, amelyekre egyetlen válaszunk csak a hit lehet. De bármilyen kényelmetlenül is érezzük magunkat, nem köthetünk kompromisszumot és nem hígíthatjuk fel az alapüzenetet. Ha ezt tesszük, azzal megtagadjuk az igazságot. Ezzel elárulnánk azt, amit Isten ránk bízott.

Üzenet mindenkinek

Nem sokan szeretik közülünk a kihívásokat és a változásokat. Szokásaink és a kényelem rabjai vagyunk, megzavar minket a damaszkuszi úton tapasztaltak gondolata (ApCsel 9). De Isten mindannyiunkkal különbözőképpen bánik. Néhányunknak esetleg drámai fordulatokra van szüksége - de nem mindenkinek. Sosem szabad elfelejteni, hogy Ő csak a legjobbat akarja nekünk, és ott találkozik velünk, ahol éppen vagyunk. Át akar bennünket programozni, meg akar erősíteni mindannyiunkat, hogy segítségével olyanokká váljunk, amilyenekké valójában alkotott minket. Nincs olyan köztünk, akinek ne válna hasznára vagy ne növekedne, ha megnyílik a Szentlélek számára. Azt hiszem mindenkinek részesülnie kellene a Szentlélek-keresztségben. Bármilyen jók, fontosak, műveltek vagy szentek vagyunk; bármilyen gyengék, hátrányos helyzetűek vagy bűnösök, nincs olyan, aki ne részesülne áldásokban és segítségben, ha megnyitja szívét és életét a Szentlélek számára. Ez a karizmatikus megújulás igazi kihívása. Ez a lényege a Szentlélek-keresztségnek.

Isten kegyelme

A Szentlélek-keresztség elfogadása nem azt jelenti, hogy csatlakozunk egy mozgalomhoz. A keresztény beavatás teljességét jelenti. Bárkit és mindenkit megérinthet. Az egyházi élet minden területére hatást gyakorol, mert felfegyverez minket Isten és egymás szolgálatára

szeretetben és hatalomban, és küld minket, hogy részt vegyünk az Egyház szolgálatában a világon. Újraéleszti plébániánk mindenféle tevékenységét, mert újraéleszti a programokban szereplő személyeket. Lélekben élni annyit tesz, mint teljes mértékben részesedni Krisztus testében. Plébániánkat igazi szeretet-közösséggé változtathatja, amelyből az Írás kihívását meríthetjük társadalmi életünkhöz és munkánkhoz. A mi küldetésünk az egyház küldetése - hogy megváltoztassuk a társadalmat. Ami számít, az a Szentlélek jelenléte és ereje. Ezzel és a Lélek ajándékaival kapcsolatban, meglátásom szerint nem lehet kompromisszumot kötni. Egy nemrég tartott nyilvános audiencián II. János Pál pápa a karizmák egyházon belüli szerepéről tanított. Így magyarázta fontosságukat: *„Isten népének részvétele a messiási küldetésben nem csak az egyház hierarchikus szerkezetén és szentségi életén keresztül valósul meg, hanem más módokon is - a lelki ajándékokon, karizmákon keresztül."*

Ha teljes értékű szerepet akarunk vállalni az Egyház küldetésében, szükségünk van a Szentlélek ajándékaira. Ezeket a Szentlélek-keresztség által nyerhetjük el, Isten kegyelméből, amelyet felajánl mindenkinek. De ezt a kegyelmet kívánni kell, el kell kérni, magunkévá kell tenni és alkalmazni kell a gyakorlatban. Ez a karizmatikus megújulás kihívása. Válaszoljunk rá folyamatosan, és keressünk új utakat, hogy másokat is hozzásegítsünk.

Charles Whitehead

TANÚSÁGTÉTEL

— Megtérésem —

Föltámadt a múltam. Újra mozgásba lendülnek bennem a régi események. Rátok gondolok, drága halottaim...

Pontosan emlékszem arra a hideg tavaszra, amikor Bécsbe költöztem. Félelmeimet, mint páncélt hordoztam, eszmékkel és indulatokkal terhesen érkeztem oda. A napok egyformán változtak, egyik a másikra, s minden reggel ugyanolyan vízízű kávét ittam. Főként hazug érzelmeimmel foglalkoztam, kölcsönös álnokságainkkal. Menthetetlenül benne éltem játszmáimban, hogy meg tudjam menteni magam önző magányomnak. Eszembe jut a sok harc egymással, a sebek adása és kapása, félre siklott érzelmeink. A hatalmas küzdelmek és viaskodások, a rengeteg munka közben lassan megláttam kibékíthetetlen ellenségemet: önmagamat.

Azután az esős tavaszi reggel, a nyirkos utak, a sietősen kopogó léptek, egy kedves arc, amit zavar árnyékol be. „Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnod, de édesapád hajnalban meghalt."

Édesapám - egy elrévedő pillantás, amit a szeretet mosott légiessé -, veled vagyok. Veled vagyok fények és formák nagy mestere, emlékeimben óriássá nőtt, aluszékony öregember. Fáradságaid: megvívott harcaid. Fotógépeid között álmodok mostanában rólad. Ahogy nagybátyám mondta, most már a világmindenséget fotózod az örökkévalóság fényénél. Bátyám, Péter mellett vagy a Himalája sírjainál, könnycseppjeink, mint gleccser mutatják nektek az utat: ti tudtok, mi emlékezünk. És kedves öreg barátom, aki minden eddiginél erősebb italt keversz szeretetedből és hűségedből, te is velem vagy, mint azokon a varázslatosan szép estéken. Kimondott szavaink el nem vesztek, mert mögötte volt minden általad hordozott igazságod. Csöndben tanítottál, egy voltál a feltűnésektől irtózó, bujdosó hősök közül, Jóska bátyám.

A hazugság is szolgálta az Urat, mert akit fontosnak hittem, könnyedén hagyott magamra - nincs terhesebb a részvétlen gyönyörnek, mint a puszta fájdalom. Mindenhová űzöttségemet hordoztam, s szomorúságaim terhesek voltak mindenkinek, összetörtségeim rései utat nyitottak a kegyelem munkájának. Majd egy ismeretlennel történt beszélgetés - arcomon végig a csalódott gyermek tétova mosolya -, az elhangzott szavak a karizmatikus megújulásról.

„Mily szépek a sátraid Jákob és hajlékod Izrael." - Csendült fel bennem a mondat mindig, amikor a Városmajorba mentem. Véget értek a játszmák és megállt az idő. Beborított a kései ártatlanság. Tanultam szeretni...

Ma is döbbent ámulattal gondolok arra, amikor a Lélek elkezdett működni, ahogy szűk életem hirtelen kitágult. A napok száguldani kezdtek, hogy a hatalmas kegyelmi folyamok zuhogásának helyt tudjanak adni. Egyik csoda a másikba ért. Végtelen kék egek nyugalma vett körül az éj meg villódzó fényekkel volt tele: mindent a Lélek Tüze égetett. Lassan ébredezni kezdett bennem az eddig béna óriás: a szerelem. A boldogság első mozdulatait tettem akkor. Ahogy életem feleslegeit dobáltam ki magamból, úgy mélyült bennem a Lélek-keresztség.

Mindennap velem vagy. Jelenléted titokzatosság. Simogatásod mint a hajnal, ébredő fényekkel övezi gondolataim és tetteim. Kezed az életemen, vétkeimet és fájdalmaimat érzed. Figyelsz és hallgatsz. Rejtélyes közelségből tapasztalom meg szeretetedet. Válaszaid sokszor oly közvetlenek: beszélgetünk, Istennek Fia és egy ember. Édesapámra emlékeztetsz, aki elhagyott, hogy velem legyen. Fájdalmak által felszántott lelkemben az első virág: hitem. Hitem benned, apám, hogy szeretsz és hitem benned, Krisztusa a megváltásnak, hogy vagy és cselekedsz.

„Halljad, Izrael, az Örökkévaló, a mi Istenünk, az Örökkévaló egyetlen egy!"

És hallja mindenki, hogy Fiát adta értünk, a fény és a szeretet Krisztusát, hogy megváltsa a világot, amire várt az idők kezdete óta.

Domonkos Máté

TANÚSÁGTÉTEL

— A sátánnal többé nem barátkozom —

Ismerőseim számára talán meglepő, hogy Jézus Krisztust mondom Barátomnak. Nemcsak ismerőseim miatt fogok tollat és írok, hanem elsősorban azoknak akarok tanúságot tenni, akik a sátánnal barátkoznak.

Egészen gyerek voltam még, amikor megbarátkoztam vele. Közös munkánkért 13 év börtönt mondhatunk magunkénak. Tizennégy éves koromig szinte az utcán nőttem fel, pedig volt családom. Majd ettől kezdve börtönben nevelődtem. Először a fiatalkorúak börtöne (Tököl), majd Sándorháza, Sopronkőhida, Vác, Márianosztra és a Budapesti Gyűjtő. „Barátom" szólt belőlem: „Ismerd meg hazánk börtöneit." A fenti börtönökben nem örvendtem valami jó hírnévnek. „Barátommal" mindig kitaláltunk valami bűntett-sztorit, amivel sokaknak fájdalmat okoztunk.

1990-91-ben sokat hallottam a katolikus börtönmisszió tevékenységéről. Első hallásra nagyon szimpatikusnak találtam, a „barátomnak" azonban ez nem volt ínyére. 1991-ben meglátogattam az Úr örömhírét hirdető embereket, akikből sugárzott a szeretet és a jóindulat. Mindezek ellenére „barátommal", aki ekkor már viharként tombolt bennem, jókat fantáziáltunk arról, hogy „ezek mekkora szélhámosok". Le is mondtunk az effajta összejövetelekről. Jobb, ha a zárkámban maradok, tervezgetve a jövő bűneit, gyűlöletét. Ennek ellenére többször is megpróbáltam olvasgatni a Szentírást. „Barátom" ezt ellenezte, rendkívül nagy ellenállással, és mivel ő a „barátom" volt, kedvéért többször is sarokba vágtam a Bibliát. 1991 nyarán, amikor szörnyű sátáni bűnbe estem - amitől magam is visszariadtam -, fellázadtam „barátom" ellen. De ő mindenféle akadályt rakott elém, hogy megmaradjon a „barátságunk", hiszen eddig nagyon jól megvoltunk együtt. Az év végén ismét meglátogattam a börtönmisszió összejövetelét, ahol találkoztam egy asszonnyal, akit csak maminak szólítottak. Odajött hozzám és azt mondta nekem, hogy Jézus szeret engem. Számomra ez akkor hihetetlennek hangzott, hiszen jól ismertem bűneimet. Mégis valami emberfeletti kisugárzást éreztem, ami az Isten szeretete lehetett. Egy ideig a háttérben, csak csendes szemlélő voltam a közösségben. De mami nem hagyott magamra és többször is jelét adta, hogy Jézus is, és ő is szeret engem. A vihar tombolt bennem továbbra is, de már éreztem, hogy nemsokára el fog csendesülni. A foglalkozások egyre jobban megnyugtatták az egyébként nagyon agresszív lelki világomat. Rövid idő múlva éreztem, hogy ez a szeretet magával ragad, aminek nem lehet ellenállni. Jézus vonzott! Éreztem, hogy én is kezdek szeretni. Ez az érzés idegen volt számomra, de mégis vágytam rá. Egy alkalommal megrohant az az érzés, hogy meg kell gyónnom életem minden bűnét. Féltem a gyónástól, mert tudtam, hogy ott maradéktalanul őszintének kell lennem, ami számomra nagyon nehéz volt. Készültem a gyónásra, mégis félelem, remegés fogott el. De megkönnyítette számomra az az érzés, hogy a vihar a szívemben egyre csendesebbé vált. Elcsendesedett békét, szeretetet éreztem magamban.

Ettől a naptól kezdve egyre intenzívebben olvastam a Szentírást és már tudtam, hogy mit akarok. Megtanultam helyesen imádkozni és többé már nem szégyelltem, hogy mások mit mondanak és gondolnak rólam. Tízéves ittlétem alatt családi kapcsolataim tönkrementek. Imádkoztam, és Jézus csodálatosan helyreállította feleségemmel és a szüleimmel a kapcsolatomat. Másfél év múlva szabadulok, de lelkemben már nem ridegség és sötétség uralkodik, hanem világosság és szeretet. Már Jézus barátja vagyok és számomra ez a barátság leírhatatlan boldogságot jelent. Azt szeretném és arra kérem az Urat, hogy a sátán „barátai" mind ismerjék fel, hogy Jézus nekik is felkínálja barátságát, ami nem a halálba, hanem az Életre vezet.

Bogdán Rudolf
Budapest, Gyűjtőfogház

A NYELVEK ADOMÁNYA

Megszoktuk, hogy racionális alapokon gondolkozzunk. Üdvös azonban a még nem ismert területekre is behatolni. A liturgikus és egyénileg megfogalmazott imákon kívül - van a csend imája is.

A Szentlélek jelenléte különböző imafajtákban nyilatkozik meg. A mai időkben ismét megéljük ezeket a nem racionális, Szentlélektől ihletett imaformákat. Ezek nem tervezhetők és nem is idézhetők elő úgy, mint az anyanyelvünk szavaival megfogalmazott imák. Úgy véljük, ezekben az ismét jelentkező imaformákban Isten új ajánlatot tesz nekünk. Nem könnyű ez a mai kultúrkörben élő embernek, aki mindent érteni és fogni akar.

Ahhoz, hogy Istennek ezt az ajándékát elfogadjuk, úgy kell tennünk, mint Szent Péter, amikor Jézus hívó szavára rálépett a tenger hullámaira, s járt a vizen - ami rendes körülmények között nem lehetséges. Itt teljes Istenre hagyatkozás kell. Ez a hívő bizalom az evangéliumon alapszik. Az ún. Márk záradékban ez áll: „Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek... a hívőket ezek a jelek fogják kísérni... új nyelveken beszélnek... betegekre teszik a kezüket és azok meggyógyulnak" (Mk 16,15-18). Ezek a karizmák az apostoli iratok tanúsága szerint az első keresztény nemzedéknek tényleg osztályrészül jutottak, azoknak „akik hisznek" (17).

Aki nem ismeri ezt az imamódot, nem tudja elképzelni, milyen is lehet. Úgy van vele, mintha a rádióban fogna egy arab hírközlést. Nyilván érthető annak, aki tud arabul. Folyékony kifejezése annak az információnak, amelyet a beszélő a világ folyásáról közölni akar. A „nyelveken való beszéd" ettől nemcsak abban különbözik, hogy számunkra ez a „nyelv" - mint kommunikációs jelrendszer - ismeretlen, hanem abban is, hogy amint Szent Pál írja (1Kor 14,2) „aki nyelveken beszél, nem embereknek beszél, hanem Istennek... a Lélekben beszél titokzatos dolgokat (müsztéria lalein)", tulajdonképpen azt beszéli ki, ami kibeszélhetetlen. Ez paradoxonnak hangzik. Egyetlen emberi nyelven sem beszélhető ki Isten titka. Ismeretes a keresztények imagyakorlatában egy Isten-neve litánia. Az ezernevű Istenhez szól, „akit nem lehet képbe vagy szavakba foglalni" - mondja egyik invokációja.

Megkísérlem e név jelentőségét egy kicsit megmagyarázni. Az ember lényegéhez tartozik, hogy beszélni tud. Ez különbözteti meg az állatoktól. Az ember „zoon logion". Ha azonban mi szeretetben Istennek adjuk magunkat, akkor beszélőképességünket mintegy visszaadjuk neki. A beszéd nemcsak a világ meghódítására jó, hanem általa az emberek személyes kapcsolatba kerülnek egymással. Sokszor találkozunk emberekkel, szóba is elegyedünk velük hétköznapi dolgokról. De mennyivel más funkciója van a beszédnek ebben a mondatban: „Én szeretlek téged". Ez a kijelentés nem olyan, mint egy információ, vagy egy matematikai formula. Általa az egyik személy belép egy másik személy titkába. A személyiség mindig titok.

A beszéd már a természetes pszichológiában is mély dimenziókkal bír. Az ún. expresszionista költészet területén találkozunk ilyen dolgokkal. Egyelten nyelvhez sem tartozó magán és mássalhangzó csoportokat beszélnek ki. Ez a kifejezésmód analítikusan nem elemezhető. Betegségi tünet is lehet értelmetlen szavakat mondani.

Mindenesetre le akarom szögezni, hogy értelmetlen szavakat mondani még nem glosszolalia. A nyelveken való beszélés karizmájának lényege, hogy Istenhez beszél az ember. Nem veszti el önuralmát, abbahagyhatja vagy magában is mondhatja, vö. Szent Pálnál (1Kor 14,27): „Nyelveken csak kettő vagy legföljebb három szóljon, éspedig sorjában." Tehát a nyelveken beszélő nem esik szükségképp extázisba.

Maga a glosszolalia kifejezés félreérthető. A német „Sprachengebet"-et mond. Ez a kifejezés jelzi, hogy a beszélő Istenhez szól, vagyis imádkozik. Nem kell azonban attól félnünk, hogyha belépünk egy ilyen imaközösségbe, ott okvetlenül extázisba fogunk esni. Nem így van.

A nyelveken való imádság megértése érdekében tanulmányozzuk Szent Ágostonnak a 33. zsoltárhoz írt magyarázatát, mely a Breviáriumban is szerepel. Az emberhez - mondja Szent Ágoston - az új szövetség és az új érzék tartozik. Aki Isten Lelkéből beszél, nem keres szavakat. Istennek énekelni ujjongó ének, „Gesang mit Jubel". Az öröm csak úgy árad az Istent dicséréből: ujjongás hangzatokban, „Jubeln in Tönen". Istent lehetetlen szavakban kifejezni. (A zsoltár kezdete: Ujjongjatok az Úrban igazak, a hívőkhöz illik a dicséret.) A szív mérhetetlen örömben nyílik meg az ujjongásra. Az ujjongás kifejezi, hogy a szív olyat tartalmazhat, ami emberi nyelven ki nem fejezhető. Az ujjongás istendicséret az anyanyelv segítsége nélkül. Dogmatikusan: Deus ineffabilis, Istent kibeszélni lehetetlen. Ez dogma minden keresztény vallásban. Mit teszünk tehát teológiánkban és istentiszteletünkben? Analógiákat használunk.

Ilyen például az „atya" szó. A régi atyafogalom azonban más volt, mint a mai. Ma zavarhatják az apával kapcsolatos rossz tapasztalatok. Az ószövetségi Szentírás azonban Istennek az „anyai" vonásait is említi. A rachamim (=anyaöl) kifejezést használja Isten irgalmasságával kapcsolatban. Isten „anyaian" viselkedik népével. A mi kultúránk egyoldalúsága - az atyajogú társadalom hatására -, hogy Istenről csak mint atyáról beszélünk. De nem is csak anya az Isten. Az egyházi tanítóhivatal is hangsúlyozza, hogy az egyenlőtlenség Isten mivolta és a

mi elképzelésünk között végtelen. Ilyen egyenlőtlenség áll fenn az emberi apakép és Isten között. Istent nem tudjuk átfogni semmiképp. Van ember, aki meg se próbálja. Ha azonban „Lélekben" beszélünk Istenről, akkor Isten Lelke beszél belőlünk. Ez Istenben való beszéd. Az imádás öröme, részvétel az isteni életben. „A Lélek mindent átlát, még Isten mélységeit is" (1Kor 22,11). „Nekünk azonban Lelke által nyilatkoztatta ki Isten" (1Kor 22,10). Biztos, hogy Isten a halál után is titok marad számunkra. Egyre mélyülő, de kimeríthetetlen ismeret forrása, amely azonban egyre inkább vonz minket. Ilyen összefüggésben beszélünk „angyali nyelvről" és „égi liturgiáról".

Aki tehát nyelveken beszél (ill. imádkozik), árasztja magából istenélményét, Istennek való önátadását. Istentiszteleteknél az ószövetségben is volt, hogy mindenki közösen „nyelveken beszélt".

Szent Pál nem légüres térben mozog, amikor így ír a kolosszeieknek: „Énekeljetek hálás szívvel zsoltárt, himnuszt és szent dalokat Istennek" (Kol 3,16) „úgy, ahogy a Lélek megadja" (Ef6,18), s ahogy Szent Ágoston mondja: „az ujjongás anyanyelv nélküli istendicséret."

A nyelveken való imádság „idegen nyelv" vagy egy nem tanult nyelv. Az illető a saját egyéni módján fejezi ki lelki élményeit.

A teológia azt tanítja, hogy a személy kifejezhetetlen. Minden személy egyszeri, megismételhetetlen. A beszédben ez az egyszeriség jut kifejezésre. Figyeljük meg például a következőket: valaki kopog az ajtón. A „ki az" kérdésre azt feleli: „Én". „De ki az az én?" - kérdezhető tovább. Mondjuk például: „Péter". Így már többet tudunk róla. De azt, hogy „én", csak én mondhatom és ez így teljesen pontos. A nyelveken való imádkozás ennek az „én"-nek a megnyilatkozása, kifejezése Isten felé: „Én szeretlek téged!" Ez a filozófiai bázisa a nyelveken való imádkozásnak.

Vethetünk azonban ennél mélyebb telológiai alapot is. Isten az ő „Szavában" mondta ki magát nekünk. Mint titkot nyilatkoztatta ki magát Jézusban. „Fiát adta nekünk." Jézus Isten nekünk szóló beszédbeli adománya („Sprachengabe", célzás a „Sprachengebet"-re - ford. megj.). A teológusok próbálják Istenre vonatkozó ismereteinket szavakkal kifejezni. Jézus azonban több, mint szavakkal kifejezhető isteni kinyilatkoztatás. Minden szellemi formula bevallja, hogy csak Isten mérhetetlen.

Ismerjük sokan a keleti egyház imádkozási formáit, a sok ismétlést. Van egy „Jézus imájuk": „Uram, Jézus, irgalmazz nekem!" Ha csak egyszer mondom, racionálisan tudom, hogy mit jelent. De ha ismétlem, ezáltal Jézust „Te"-nek szólítom, személyes kapcsolatba lépek vele. Hasonló folyamatot jelent a rózsafüzér is, a sok Ave Maria. A rózsafüzér által az „imaállapotba" vezetődünk be. Ez tulajdonképpen már nem racionális.

További fok a „gregorian korális", a dallam végtelennek tetsző hulláma ugyanazon a magas hangon (pl. Allelujaaaa). Nem ad információt, nincs racionális mondanivalója.

És itt vagyunk újra Szent Ágostonnál: „Énekeljük ki magunkat Isten előtt!" A víz, ha elkezd folyni a forrásból, nem hagyja abba. Ebben az imaformában - a nyelvek imájában - nem kell erőlködni, koncentrálni. Hagyjuk, hogy a Szentlélek áradjon ki a forrásból. Két órát is el lehet tölteni ilyen imában megerőltetés nélkül, amikor magánhangzókat és mássalhangzókat ismétlünk, pl: „zo zo iri... zo zo iri..." Mikor ezt először hallottam Grazban, megkérdeztem őket, hogy ez mit jelent. Azt válaszolták, hogy ez nem fordítható le anyanyelvre. Olyan folyamat, amelyben kifejezésre jut az öröm. Hasonlatképpen megemlíthetjük a jódlizást. Azt fejezi ki, hogy az illető örül a szép természetnek. Itt, a nyelvek imájában, ez az öröm az istenélményből fakad. A bölcsődalokban is vannak ilyen, egy nyelvhez sem tartozó szavak. „Komm ich zu zanni, zu zanni" - nem jelent semmit ez a szó. Van egy hindu dal is az anya dicséretére. Nyolchetes gyermek mondja: „ajajajaja... kiri, kiri, kiri..." Az anya sem szégyenli, hogy gyermekének gügyög. Sokszor lép nonverbális kommunikációba gyermekével. Ilyenféle történik a nyelveken való imában is. Beszédképességünket Istennek visszaadjuk.

Ez az élmény először félelemmel tölt el. De nem szabad félni. Nem kell azt gondolni, hogy ez mindig természetfölötti jelenség. Előfordul, hogy kezdetben átvétel, mások utánzása, és csak később engedi át magát, egész mivoltát az ember ennek az imádkozásnak.

Szent Pál ír róla, hogy az egyházban vannak próféták, apostolok, különféle lelki adományok (1Kor 14). „Nem mindenki beszél nyelveken." A jelen időkben nem puszta kulturális jelenség azonban a nyelvek adománya, hanem isteni ajándék. Azt sem mondhatjuk, hogy csak átmeneti jelenség. Igaz, Szent Pál csak egyszer beszél róla. De egyszer szól az Eucharisztiáról is. Mégsem mondhatjuk róla, hogy „átmeneti".

A nyelvek adományán kívül szó van Szent Pálnál a prófétáról is. Ez is Istentől kapott beszéd. Amikor a nyelveken szólót „magyarázza", az sem fordítás, hanem Isten felől való beszéd, a karizma egy másik formája. Szent Pál buzdít, hogy törekedjünk a lelki adományokra.

Heribert Mühlen
professzor

(Heribert Mühlen a paderborni egyetem hittudományi karán a dogmatika professzora.)

ÉLET A MEGVÁLTOTT VILÁGBAN

A megváltás

A bűn útja az első megingástól - kételkedésen, féltékenységen, szégyenen, haragon, önigazoláson és elkeseredésen át - egészen a szellemi, majd lelki, végül testi halálig vezet. A láncolat eredménye Isten rendjéből kiesett magányos ember, emberiség, társadalom, vagyis elveszett paradicsom. A megváltás útja a bűntudattól - bűnbánaton, jóvátételen, áldozathozatalon, és a kegyelem kiáradásán keresztül - egészen az isteni rend helyreállításáig, a mennyek országának köztünk való elterjedéséig vezet. Jézus, az új ember, a kiéhezett világnak Krisztusa, megváltója lett.

Jézus Krisztus betegeket gyógyított, csodákat tett, tanított, viselkedésével példát adott, utat mutatott, engesztelt a bűnökért, áldozatot hozott másokért és halála után megjelent tanítványainak. De mindezekre volt példa azelőtt is: Elizeus meggyógyította a szír Naamánt leprájából (2Kir 5); Józsué kiáltására a Nap és a Hold megálltak az égen, és ott álltak addig, amíg a zsidó nép bosszút nem állt ellenségein (Józs 10,10-15); bölcs tanítókkal is találkozunk az ószövetségi prófétáktól Keresztelő Jánosig; Mózes példás hittel és helytállással vezette ki népét az egyiptomi fogságból, és vívta harcait a nép megtisztulásáért a pusztában; Mózes és Illés haláluk után megjelentek Jézus és a tanítványok előtt, és beszélgettek Jézussal (Mt 17,3).

Jézus életének történései - tettek, jelek, csodák - kifejeződései és következményei valami mélyebb dolognak. Valami mélyebb dolognak, amit az emberiség történelmében először Jézus valósított meg, aminek hatása mindmáig érződik és érződni fog az idők végeztéig, aminél nagyobbat ember nem adhatott a világnak: legyőzte a *világ fejedelmét*, a bűn atyját, a Sátánt. Így helyreállította az ember belső és külső harmóniáját, egész-ségét és egy-ségét. Életét nem a bűnnek, hanem a világ Isten igazságában és szeretetében való megtisztulásának szentelte, áldozatot hozott, és maga lett élő áldozattá életében, kereszthalálával, és feltámadása után az eukarisztiában.

A gyógyítás útjai és lehetőségei

A Jerikóba vezető úton egy ember feküdt, akit a rablók kifosztottak, véresre vertek, és félholtan otthagytak. Arra járt egy szamaritánus. Megesett rajta a szíve, drága olajából és borából öntött a sebekre és bekötözte azokat. Tevéháton magával vitte egy fogadóba, ahol éjszaka is ápolta. Másnap a fogadósnak pénzt adott, és gondjaira bízta a sebesült embert (Lk 10,30-35). A példabeszédből látszik, hogy az irgalmas szamaritánus mindent megtett, amit csak megtehetett.

Jézust a főpapok, a templomőrség tisztjei és a vének elfogták. A tanítványok közül egy azonmód kardot rántott, és levágta a főpap szolgájának jobb fülét. Jézus rászólt a tanítványra, aztán megérintette a szolga fülét és meggyógyította (Lk 22,49-52).

Az említett példák a sérültekkel, betegekkel, fogyatékosokkal való bánásmódnak különböző útjai: az irgalmas szamaritánus tudomásul vette, hogy az út szélén fekvő embernek súlyos sérülései vannak, elfogadta sérültnek és ápolni kezdte; Jézus pedig a szolga fülét *újjáteremtette*. Másképpen ugyan, de mindkét sebesült gondoskodást kapott, szeretetet tapasztalt meg, olyan élményhez jutott, amely új erőt ad és bizonyosságot az Isten törvényének érvényesüléséről valamint a szeretet értelméről. Végül mindketten meggyógyultak.

Jézus „...gyógyított minden betegséget és fogyatékosságot a nép közt" (Mt 4,23). És valóban gyógyított vakot, süketet, süketnémát, sántát, bénát, megszállottat, holdkórost, lázas beteget, leprást, vérfolyásost, lelki és szellemi betegségeket, sőt orvosolta a halált is.

Napjainkban is történnek csodás gyógyulások, olyanok is, amelyeket Jézus idejéből kevésbé ismerünk és ismerhetünk. Korunk egyik nagy gyógyítója, Emiliano Tardif atya azt írja, hogy imádságos összejövetelein alkoholisták, kábítószer élvezők, tönkrement házasságú emberek tapasztalják meg az Isten elsöprő, bűnöket megbocsátó szeretetét, erőt kapnak ahhoz, hogy életüket megváltoztassák. Nagua, amely a „prostituáltak városa" volt, Tardif atya lelki gyakorlatai és gyógyító imádságai hatására az „ima városa" lett. Ötszáz bordélyházból több, mint négyszáz felszámolódott! A megtért lányok közösségeket szerveztek, és városszerte hitelesen hirdetik az evangéliumot (E. TARDIF-J.H.P. FLORES: Jézus él! 17. old. Marana Tha sorozat 7. Bp. Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa. é.n. 126 p.). Egy másik missziós út alkalmával egy homoszexuális fiú gyógyulását írta le Tardif atya; a fiú megszabadult kötelékétől, és ma teljesen normális életet él (E. TARDIF-J.H.P. FLORES: Jézus a Messiás. 48-49. old. Marana Tha sorozat 9. Bp. Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa. é.n. 127 p.). Sőt rákos betegek, és többszörös műtéteken átesett, orvosilag reménytelen helyzetben levő emberek is meggyógyulnak.

Azt talán könnyebb elképzelnünk vagy átélnünk, hogy több esetben az aggódó tanítványoknak Jézus nyugodtsága hitet adott, vagy hogy egy asszony felhagy házasságtörő életével és hűséges lesz, de hogy a harminc-

nyolc éve béna ember egyik pillanatról a másikra járni tudjon, vagy a született süketnéma, amint megkapja hallását, azonmód beszélni tudjon, ez már hihetetlen! Az ilyen eseményeket csodának tartjuk, pedig ugyanaz az erő ad hitet vagy változást a szívben, mint amelyik új végtagokat, új testet, új hallást vagy új beszédkészséget teremt.

Ha egyszer elgondolkoznánk azon, hogy az Újszövetségben vajon melyik szó szerepel leggyakrabban, akkor a legtöbben közülünk azt mondanák, hogy - természetesen - a szeretet. Az igazság viszont az, hogy az Újszövetség leggyakoribb szava a hit. A szeretetben hinnünk kell, hogy szeretni tudjunk, a bűnbocsánatban hinnünk kell, hogy feloldozást nyerjünk, az Isten irgalmában hinnünk kell, hogy tapasztalni tudjuk, a gyógyulásban hinnünk kell, hogy meggyógyuljunk.

Jézus „Hitetlenségük miatt ott több csodát nem is tett" (Mt 13,58), mert aki hisz, annak még adnak: a csoda bizonyosságot ad; aki pedig nem hisz, attól azt is elveszik, amije van: az ilyen ember botránkozik. „Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült... s remélte, hogy valami csodát tesz a jelenlétében" (Lk 23,8). A kíváncsiság és a szenzáció éhség kielégítésére Jézus nem tett csodát, mint ahogy a Sátánnak sem *bizonyította be*, hogy Isten fia.

„Hited meggyógyított", hitünk meggyógyít, a hit gyógyít. Hite nemcsak annak az asszonynak volt, aki a tömegben odaférkőzött Jézushoz, és ruhája szegélyét érintve akart megtisztulni (Lk 8,43-44), hanem annak a béna kezűnek is, aki ugyan nem törekedett arra, hogy Jézussal találkozzon, és nem kérte, hogy gyógyítsa meg, de Jézus szavára: „Nyújtsd ki a kezed!" (Mt 3,5) engedelmeskedett. Úgy is fogalmazhatjuk, hogy Isten határtalan ereje mindenkit meg tud gyógyítani (ha Ő teremtette az egész világot, akkor részleteiben újjáteremteni ne tudná?!), aki hozzáállásával és viselkedésével utat enged Őneki.

„Irgalmasságot akarok, nem pedig áldozatot" (Mt 12,7) - mondja Jézus egyik gyógyítás után. A bűnt az áldozat teszi jóvá. Áldozatot mindannyian hozunk: kényszerből szenvedünk vagy önként vállalunk engesztelést a bűnökért. Az áldozatot pedig az irgalom teszi jóvá: az irgalom feloldoz a bűn okozta szenvedés alól. Ki tudja, meddig feküdt volna a béna ember bénán, ha el nem viszik abba a házba, ahol Jézus tanított, be nem lógatják a tetőn Jézus elé, és Jézus azt nem mondja neki: „Fiam, bűneid bocsánatot nyertek" (Mk 2,5)? Jézus Krisztus irgalmat hozott nekünk, bűneink következményét, azaz áldozatainkat magára vállalta.

„...a mi betegségeinket viselte,
és a mi fájdalmaink nehezedtek rá,
...a mi bűneinkért szúrták át,
a mi gonoszságainkért törték össze;
a mi békességünkért érte utol a büntetés,
az ő sebei szereztek nekünk gyógyulást" (Iz 53,4-5).

A megváltás folyamata nem egy személyre és egy ember életre korlátozódik, hanem térben és időben tovább terjed. Jézus „összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik... Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát és gyógyítsák meg a betegeket" (Lk 9,1). Majd a hetvenkét tanítvány is Jézus Krisztus érdemein és közvetítésével kapott erőt és hatalmat az Atyától. A tanítványok visszatérve nagy örömmel újságolták, hogy mi mindent tettek Jézus nevében. És „bármit kértek a nevemben, megteszem nektek" (Jn 14,14) - szól az ígéret a többieknek, az utókornak, a mának, azaz nekünk.

Gyógyulás imádság által

Lelki és szellemi gyógyulások történhetnek észrevétlenül, belső imádság és hit által. Sok betegségnek és fogyatékosságnak azonban éppen az a jellemzője, hogy az ilyen ember képességei, lehetőségei korlátozottak (pl. imádkozni nem tud, vagy ereje kevés a változáshoz, vagy testi fogyatékos), és képtelen kilépni helyzetéből. Ők azok, akiknek közvetítőre van szükségük.

A közvetítő olyan ember, aki képes Isten gyógyító erejét befogadni és továbbadni, képes feladni szándékait, elképzeléseit, és mindent az Atyára bízni, Őbenne érteni és érezni, képes kilépni magából és átlépni a másik emberbe, elveszteni életét, hogy Jézus Krisztusban visszanyerjen egy új életet. Az a hatás, amely gyógyít, kimutathatóan egy erő. Ezt az erőt gyógyítás közben mindketten érzik: a beteg a közvetítőtől kapja, a közvetítő pedig Istentől. A tizenkét éve vérfolyásban szenvedő asszony, amint megérintette Jézus ruhája szegélyét, azonnal elállt a vérzése. Jézus a köré gyűlt hatalmas tömegben nem látta, hogy ki és mit tett, de azt tudta, hogy: „Valaki megérintett, mert éreztem, hogy erő áradt ki belőlem" (Lk 8,46). Sok esetben a gyógyító energiát az adó és a befogadó szétáradó forróságnak, zsibbadásnak, bizsergésnek érzi az erő kiáradásának és befogadásának helyén. Az újjáteremtő erő közvetítésekor nagyon fontos szerepe van az érintésnek. A legáltalánosabb és legaktívabb átadási felület az emberen a kéz, pontosabban a tenyér. A kézrátételt Jézus, az apostolok, a tanítványok és mai napig a gyógyítók gyakran alkalmazzák. Egy amerikai kórházban végzett kísérlet kimutatta, hogy azok a betegek, akikre az ápolók kezüket gyógyító szándékkal (de kifejezett gyógyító erő nélkül) rendszeresen rátették, vizsgálati módszerekkel mérhetően gyorsabban gyógyultak, mint azok, akik csak hagyományos kezelést kaptak (F. MACNUTT: The Power to Heal. 37. p. Notre Dame, Indiana. Ave Maria Press. 1978. 254. p.). A kézrátételnek, mint gesztusnak, tehát már pszichés hatása is jelentős, azaz szeretünk *jó kezekben lenni.*

Az ősegyházban a kézrátételt nemcsak betegek gyógyítására, hanem erő és áldás közvetítésére is használták (ApCsel 6,6 és 13,3). Ilyen alkalmakkor imával és böjttel is kérték az Atya segítségét. A Szentlélek kiáradását

(ApCsel 8,17) és a Lélek egyes adományait is (ApCsel 19,6) kézrátétellel adták tovább.

Az Isten ereje általi gyógyulás megtörténhet más közvetítő csatornán keresztül is. Jézus ruhájának érintése több esetben gyógyított (Mt 14,36 és Mk 5,28-29). A vakon született ember látását úgy kapta vissza, hogy Jézus nyálával sarat kevert, megkente vele szemeit, majd elküldte, hogy Siloe tavában mosakodjon meg (Jn 9,6-7). Jézus pusztán szavával is gyógyított: „Menj csak, fiad él!" - mondta a királyi tisztviselőnek, és a fiú abban az órában lett jobban, ahogy ezt kimondta (Jn 4,49-53). Péternek az árnyéka tett csodát (ApCsel 5,15), Pálnak a kendője (ApCsel 19,8). Ahogy Jézus és a tanítványok idejében, úgy napjainkban is egy-egy imádságos összejövetel alkalmával több ezren gyógyulnak meg érintés nélkül, imádság hatására. Francis MacNutt atya telefonba mondott imái sokakat szabadítottak meg szenvedéseiktől. Sőt, megtörtént az is, hogy két lány gyógyulásokról szóló könyv olvasása közben nyerte vissza egészségét és élte át a Lélek kiáradását.

Rózsa Krisztina
gyógypedagógus

LÁTOGATÁS OROSZORSZÁGBAN

Tavaly augusztusban egy amerikai asszony meglátogatta az ICCRO-t miközben először tért haza szülőföldjére, Oroszországba. Az ICCRO munkatársai imádkoztak érte és kérték Istent, hogy áldja meg útját. Miután visszatért, Szonja írt egy levelet Rómában élő rokonának, Carolnak, akinek közeli kapcsolatai vannak az ICCRO-val. Ezt a beszámolót küldte az ICCRO Hírlevél számára, amelyben bemutatja, mit tehet egy ember a megbékélésért, ha a Szentlélek erejében tevékenykedik.

Az első napon szülővárosunk polgármestere és más hivatalos személyek fogadták delegációnkat. Sokuk kommunista volt és gyűlölte az amerikaiakat. Mindannyian ridegen ültek a fal mentén. A kormányzó mindannyiunkat megkért, hogy mutatkozzunk be és mondjunk pár szót magunkról. Én a sor vége felé ültem. Felálltam és bemutatkoztam. Majd azt mondtam: Van még valami, amit tudniuk kell. 1912-ben anyám, nagyanyám és nagyapám Amerikába vándorolt, nem tudom pontosan, hogy miért. Én első generációs orosz-amerikai vagyok. Egész életemben hallgattam, ahogy nagyszüleim arról beszélgetnek, mennyire szeretnének visszajönni szülőföldjükre. (Ekkor könnyek kezdtek fojtogatni.) És most itt vagyok, hogy teljesítsem vágyaikat és hazahozzam szellemüket. Mély csend következett. Majd hirtelen a hideg tekintetű emberek a fal mentén felállva tapsolni kezdtek és a kormányzó egy nagy csókot dobott felém. Orosz szervezők később azt mondták nekem, hogy ez a gyógyulás pillanata volt az oroszok és köztünk, amerikaiak között. Köszönöm Istennek, hogy a történelemnek ezt a pillanatát használta gyógyításra. A kommunista oroszok bizalmatlanok voltak velünk szemben. A fogadtatás óvatos és védekező volt. Én mindig kedvesen barátságosan viselkedtem, nem törődve a fogadtatással. Majd azt mondtam annak, akivel épp találkoztam vagy beszéltem: „Tudnia kell valamit. Tavaly augusztusban a fordulat éjszakáján a férjemmel TV-n figyeltük az eseményeket. Valójában egész éjjel fent voltunk az orosz néppel." Zavarodottan néztek rám. Hogyan nézhettük mi ezt TV-n, mikor ők csak három nappal később értesültek az eseményekről? Azt mondtam: „Az egész világ TV-t nézett, mivel a CNN sugározta. Férjem és én egész éjjel fent voltunk és imádkoztunk a szabadságukért. De nemcsak mi, minden felekezet templomai nyitva voltak országszerte és az emberek imádkoztak az önök szabadságáért. Tudniuk kell, hogy az én egyházam, a Római Katolikus Egyház a második világháború óta mindennap imádkozik egy rózsafüzért az önök szabadságáért." Ezt akárhányszor mondtam el, a kemény, hideg férfiak összetörtek és sírtak. Egyikük próbálta elrejteni könnyeit, de nem tudta és én vele sírtam. Egy asszony, aki nyilvánvalóan Amerika-ellenes volt, a karjaimban sírt. Éreztem Isten kenetét ezen az úton, és alázatossá tett ez a tapasztalat. Éreztem, hogy Isten rajtam keresztül dolgozik és sírtam. Sírtam és sírtam Optina Poustynnál, a nagyon régi kolostornál, amelyet 70 éve most nyitottak meg újra. Letérdeltem és sírtam az összes rokonunkért és magunkért. Nem tudom miért sírtam, de csak sírtam és sírtam. Egy misztikus szerzetes tudta, még mielőtt megszólaltam volna, hogy azt fogom kérni, imádkozzon a rokonainkért. Megmondta előre a tolmácsnak, mielőtt bemutatott volna minket egymásnak, hogy ezt fogom kérni. Ma az élet nagyon nehéz Oroszországban, de hiszem, hogy az oroszok túl fogják élni ezt a változást. Most még keményebben kell imádkoznunk, hogy ki tudjanak tartani szabadságukért, mert az átmeneti időszak nehéz nekik, és sokan úgy érzik, hogy a kommunizmus többet adott - például élelmiszerek tekintetében. Imakéréseim az alábbiak:

- *Csoportunk minden törekvését, amely az orosz emberek életének jobbá tételére irányul, áldja meg Isten.*
- *Minden itt megismert drága barátomat óvja meg a gonosztól.*
- *Ha életben van valamelyik rokonunk, találjuk meg.* ♦

RIPORT EGY SZENTLÉLEK-SZEMINÁRIUMRÓL

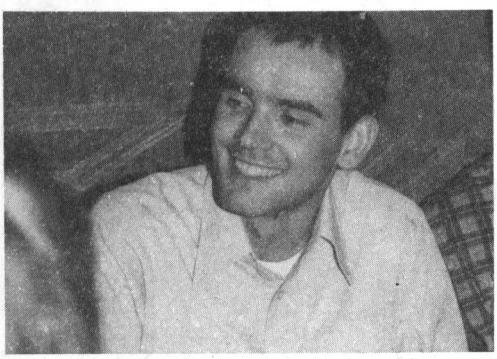
Először azt kérdezem István atyától, milyen gyümölcsöket tapasztalt a tavaszi Szentlélek-szemináriumon?

A résztvevők véleménye, úgy gondolom, reálisabb képet mutat.

H. R. művésznő ezt írta: „Elmélyült a hitem, szeretetem, több bizalmam van az emberekhez. Nem félek úgy, mint eddig. Merek beszélni. Átadtam mindent Jézusnak. Megtanultam figyelni és hallgatni a Szentlélekre. Könnyebbé vált az életem."

B. M. fogorvos ezt írta: „Bátrabb lett a hitem. Átérzem, hogy Isten köztünk van. Jobban tudok imádkozni és ennek szükségét is jobban átérzem. Békésebb vagyok. Istenre figyelve embertársaimmal való kapcsolatomat is igyekszem jobbítani és másokat Isten szeretetére indítani."

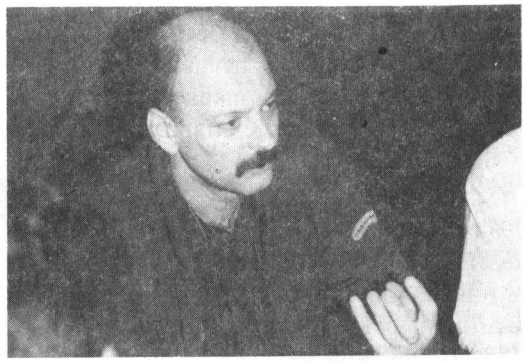
V. Z. villamosmérnöknek ez a véleménye: „Régóta kerestem, hogy hogyan lehet szorosabb kapcsolatot kialakítani Istennel és ez a szeminárium minden 'űrre' választ adott. Most már tudom, hogyan kellene, de sajnos még túl lusta vagyok az erőfeszítésekre. Ezért nem is mertem hinni, hogy megkapom a Szentlelket, de amikor imádkoztak fölöttem éreztem a melegséget és Isten végtelen szeretetét. Tudom, hogy most már valami elindult bennem és ennek nagyon örülök, bár egyre jobban érzem a gyengeségemet is."

2

J. T. egyetemi hallgató ezt írja: „Teljesen megváltoztam. Más lett a szemléletem, alig tudom szavakba foglalni. Boldog vagyok, tudok szeretni mindenkit, nem befolyásol mások véleménye, csak az Úr szeretete. Minden pillanatban tudok Istenre figyelni és ez nekem mindennél nagyobb boldogságot jelent. Kimondhatatlan nagy csodának érzem, hogy minden gyarlóságom ellenére az Úr meghív szolgálatára és csodálatos feladatokkal bíz meg."

Cs. F. szerelő munkás írja: „Figyelmesebbé váltam a másik ember felé. Imáimban erősebben érzem Jézus jelenlétét, és több időt fordítok a hálaadásra és Isten dicsőítésére. A Szentírást most már rendszeresen olvasom."

1

F. Gy.-né könyvelő írja: „A jócselekedetek fontossága tudatosult bennem, például a betegek látogatása, szomorúak vigasztalása, egymás segítése. A férjemet is sikerült Istenhez vezetni. Teljesen megváltoztam lelkileg, kinyíltam és most már Jézus életét szeretném élni, mindent az Ő akarata szerint tenni."

Végül Sz. GY. orvostanhallgató írja: „Ami a szeminárium előtt bonyolult volt és nehézkes, az most mind kristálytiszta és könnyű. Tele vagyok energiával, érzem, hogy a Szentlélek, mint tűz munkálkodik bennem. A fáradságom messze szállt, az unalom érdeklődéssé, a türelmetlenség türelemmé és segítőkészséggé alakult. Az Úrral való kapcsolatom bensőséges lett. Szinte az egész napot az Ő közelségében töltöm, Ő van benne minden gondolatomban és cselekedetemben. Ez a kapcsolat annyira közelivé vált, hogy szinte már nem is én gondolkozom, hanem Ő adja meg problémáimra a megoldást. Úgy érzem új emberré lettem, megtisztult szívvel, megerősödött hittel és Isten felé kitárt karokkal."

3

Ezek a kiragadott idézetek önmagukért beszélnek. Nyilván voltak egyszerűbb megnyilatkozások is, de én annak is örültem, aki csak ennyit írt a felmérőlapra: „Megerősödtem a hitben." „Isten jelenlétét jobban felismerem." „Bátrabb lettem Jézusról tanúságot tenni", stb.

Hányan vettek részt a szemináriumon és milyen volt a kor szerinti megoszlás?

244 volt a résztvevők száma, 35%-a 16-25 év közötti, 35%-a középkorú és 30%-a nyugdíjas. Nagyszerű volt megfigyelni, hogy a fiatalok mennyi szeretettel vették körül az időseket és figyeltek élettapasztalataikra a megosztás alkalmával.

A résztvevők mennyire voltak gyakorló hívők?

97%-ban hitüket rendszeresen gyakorlók voltak. A szemináriumnak ez is a célja, hogy a gyakorló hívők életét tegye hatékonnyá, bátrabbá és imádságosabbá. Ez a szeminárium nem kezdőknek való, hanem a hitben már megalapozottabbaknak.

Milyen volt a képzettség szerinti megoszlás?

15% középiskolás, 20% főiskolai- ill. egyetemi hallgató, 15% mérnök, 18% tanár, volt 8 orvos is, továbbá 16% nyugdíjas. A többi megoszlott a sokféle foglalkozási ág között, mint pl. közgazdász, aszisztens, programozó, óvónő, üzletkötő, könyvelő, zenész, énekes, technikus, idegenvezető, stb.

5

Végül engedjen meg István atya egy utolsó kérdést: személyes, papi életét mivel gazdagította ez a szeminárium?

A csodálkozással! Hogy 40 évi diktatúra után a világi hívekben ennyi mélység, imádságos lelkület, egyházszeretet, jóság, a megújulásra való készség legyen, ez mindig a legnagyobb csodálatra indít engem. Most értettem meg igazán a Szentatyát, hogy Európa evangelizálásában miért beszél olyan sokat a világi hívekről. Azért, mert a világi hívekben kincsek rejtőznek. Ha minden lelkipásztor felfedezné ezt a kincset, úgy gondolom, akkor nem lenne olyan nagy gond Magyarország evangelizálása.

4

Eszembe jut egy magyar származású, Brazíliában élő pap, akivel nemrégen találkoztam. Elmesélte plébániájának tevékenységét. „Tudod - mondta -, én már csak imádkozom, gyóntatok és misézek. A fiatalok tartják a lelkigyakorlatokat, beteglátogatást, hitoktatást. Én csak az irányelveket adom meg nekik. Boldog vagyok." Lehet így is dolgozni, együttműködve a világiakkal, ahogy a zsinat is megfogalmazta. A Christifideles Laiciben így ír a Szentatya:

6

„Ó, legszentebb Szűz... Tevéled hálát adunk Istennek... a világi hívők sokféle és csodálatos küldetéséért. Isten őket mind, külön-külön nevükön szólította, hogy Vele a szeretet és szentség közösségében éljenek és Isten gyermekeinek nagy családjában testvérileg egyesüljenek. Ők arra kaptak küldetést, hogy Krisztus világosságával ragyogjanak és a Szentlélek tüzét továbbadják az egész világban evangéliumi életük által" (64. p.).

A riportot Fierer Zsuzsa készítette

A MEGTÉRÉS (III. rész)

Szembefordulás az önigazolással

A megtéréssel az ember személyes közösségbe kerül Jézussal, s ez azt jelenti, hogy meghallom a hozzám intézett szavát és válaszolok rá. Sokszor van úgy, hogy kifogásol valamit nálam, bűnre mutat rá az életemben, de ennek meghallását nagymértékben akadályozza bennem az a készség, amit már kisgyermekként kialakítottam, hogy ti. igyekszem elfedni önmagam elől a rosszat. Ezt úgy érthetjük meg, ha meggondoljuk, hogy életünket mindnyájan kisgyermekként kezdtük. A kisgyermeknek pedig egyetlen feladata, hogy felépítse saját életét. Nagyon fontos, hogy kialakuljon az „én" tudata, hogy ő egy önálló valaki, egy fontos személyiség, aki meg tud állni önmagában. Ennek kialakítása azt jelenti, hogy három ún. ősmeggyőződés alakul ki a kisgyermekben. Az egyik az, hogy **én jó vagyok**, a többiek pedig rosszak; a másik, hogy **én fontos vagyok** és kell, hogy a többiek engem figyelemre méltassanak és szeressenek; a harmadik pedig, hogy **nekem csupán jogaim vannak**, de kötelességeim nincsenek, és a többiek mind értem vannak. Ezek a meggyőződések teszik a kisgyermek életét paradicsommá, és szükséges is, hogy ezek kialakuljanak benne. Az is szükséges, hogy megkapja a szeretetet szüleitől. Mármost, ha a kisgyermek fenyegetve érzi magát nevelőinek vagy szüleinek a szeretetlenségétől, akkor annál inkább meg fogja erősíteni önmagában ezeket az ősmeggyőződéseket, hogy önmagát biztosítsa és önmaga számára megszerezze a tőle megtagadott szeretetet vagy elismerést. De úgy, hogy kb. négyéves kortól a gyermek szíve mélyén tudja, hogy ennek az énközpontúságnak a túlzásba vitele által rosszat tesz, mivel azonban ő mindenáron jó és szeretetreméltó akar lenni, ettől az időtől kezdve igyekszik maga elől elfedni a rosszat, és visszaszorítani a tudattalanjába. Ezzel megszerzi számára azt a lehetőséget, hogy megmaradjon ebben a hármas ősmeggyőződésben és önmagáról egy ideális képet alakítson ki. Ehhez járul aztán az embernek az őskísértése: az énközpontúság, és ennek segítségével átéli, hogy ő a legfontosabb, minden dolognak a középpontja és mértéke, majd felépíti a saját szívében önmaga bálványát. Miért veszélyes ez? Azért, mert az énközpontúságban megcsalja magát az ember, nem ismeri el hibáit, rosszaságát, hanem másokra hárítja azokat. Amit én magamban nem vagyok hajlandó elismerni, azt a másik emberben fogom meglátni és elítélni úgy, hogy őt teszem bűnbakká. Tulajdonképpen az ember ezzel elítéli önmagát is, mert ha valamiről nem ismerem el, hogy bennem van, azzal az engem fog marni, mert leszorul a tudattalanba és onnét úgy fog feljönni, hogy már képtelen vagyok kontrolálni: szenvedélyes kitörések vagy depresszió formájában. A depressziós és melankóliás betegek legalább 80%-ának a betegsége onnan származik, hogy nem ismerik el a bennük levő uralomvágyat, hatalomvágyat, hanem elfojtják magukban s az depresszió formájában tör elő az emberben.

Nagyon fontos, hogy ezzel az öncsalással felvegyük a küzdelmet életünkben. Ennek módjai: először is kérem Istent, hogy adjon nekem világosságot, mert ha én nem látom a saját bűneimet, az azt jelenti, hogy vak vagyok. Kérnem kell, hogy Isten adja vissza a látásomat, mint ahogy visszaadta a vaknak a látását.

A második dolog az öncsalás elleni küzdelemben az, hogy rendszeresen lelkiismeretvizsgálatot tartok, mert ez az ellentéte a bennünk lévő öntudatlan önigazolásnak. Fontos, hogy itt ne csak a tetteimet gondoljam át, hanem cselekedeteimnek a motivumait és mozgató rugóit is. Az is lényeges, hogy ezt a lelkiismeretvizsgálatot Istennek a színe előtt folytassam úgy, hogy közben kérem állandóan a megkülönböztetés adományát, mert ha ezt nem imában teszem, akkor tulajdonképpen az énközpontúságomat fogom erősíteni, melytől szabadulni akarok, mert az önmagammal való foglalkozás élvezetet jelent, s így az ellenkezőjét érem el annak, amit akartam.

Azért vizsgálom meg lelkiismeretemet, hogy belássam bűneimet és odaadjam Istennek. A megkülönböztetés adománya azért fontos, hogy a bűnt ismerjem fel, a bűnt ítéljem el valóban önmagamban, ne pedig azt, ami jó, vagy gyengeség - ezeket jobb Isten kezébe helyezni. Fontos, hogy kapcsolódjék a lelkiismeretvizsgálathoz a személyes gyónás is, mert egészen más hatással van az emberre az, amit szájjal kimond, mint az, amit csak úgy átgondol. Sokkal inkább azonosulni kényszerül az ember a kimondott szóval és sokkal hatékonyabb lesz a lelkiismeretvizsgálata, ha kiegészül a gyónással.

Végül az önigazolás elleni, önmagunk igaz voltának tudata elleni harcnak harmadik fontos módja, hogy elfogadjuk Istentől a fenyítéseket, amelyekkel meglátogat bennünket, s amelyekkel épp az a célja, hogy megszabadítson bennünket önmagunk igaz voltának a tudatától. Betegségek, kívánságainknak, terveinknek a meghiúsulása, nehéz emberekkel való érintkezés, megalázások, csalódások, melyek elviselése annyi ember számára nehéz, mindezek arra szolgálnak, hogy felismerjük bűneinket, melyeket addig talán nem sikerült felismerni. Az ilyen türelempróbák között ugyanis felfedezi az ember a benne lévő bűnöket, és ezzel tulajdonképpen a legfőbb gátját annak, ami őt az Istennel való találkozásban, a megtérésben való továbblépésben akadályozza.

Az is fontos dolog van, hogy imádkozzam a bennem lévő sebek és sérülések gyógyulásáért. Hogyan tehetem ezt meg?

Szó volt arról, hogy a kisgyermek, ha nem kapja meg szüleitől a megfelelő szeretetet, az nagyon mély sebeket hagy az életében, melyek akadályozni fogják őt a megtérésben és a megtérés útján való továbbhaladásban.

Milyen legyen ez az ima?

Isten egészen ura az énemnek. Ő engem ott is meg tud szólítani, ahol én magam valahogy nem tudom befolyásolni cselekedeteimet. És az Ő számára idő nem létezik. Ő ugyanúgy ott van a jelenemben, mint ahogy ott van a múltamban. Például: amikor én kisgyermek voltam, számára ez most is jelen. Ha pl. tudom azt, hogy nekem vagy annak, akivel imádkozom - legtöbben talán úgy léphetnek tovább, ha mások imádkoznak velük - olyan mélyen ülő sérülések vannak az életében, hogy őt nem fogadták el pl. a szülei, mikor jött, mert nem várt gyermek volt, akkor megköszönöm Istennek, hogy Ő már akkor is szeretett, akkor is várta és nagy szeretettel fogadta. Tehát Isten így valahogy pótolni fogja az apát, anyát vagy mindkét szülőt az ő hibás magatartásukért...

És ugyanígy vihetem eléje imában mindazokat a negatív élményeket, emlékeket, amelyek a serdülőkorban vagy már felnőttkorban értek, a sérelmeket, a megnemértéseket, kudarcokat, melyek sokkal mélyebb nyomot hagytak az emberben, mintsem gondolnánk, mert ezek befolyásolják, motiválják jelenbeli cselekedeteinket is.

A megtérésben fel kell tehát venni a küzdelmet a bűnnel életünkben.

Természetesen nem a bűnre való koncentrálás az első az ember számára a keresztény életben, de ha ezzel szemben nem megfelelő a magatartása, akkor nem fogja megtapasztalni Isten szeretetét, Isten közelségét.

Nagyon jelentős lépés a megtérés útján, ha Istennek a szeretetét úgy próbálom átélni, hogy elé viszem fájdalmaimat, saját múltamat, és kérem, hogy lépjen Ő be az életembe, ott, ahol egyedül már csak Ő tud; azért, hogy megtapasztaljam az Ő szeretetét, hogy Ő valóban az számomra, aminek ígérte. Ha valaki elhagyja apját, anyját, testvéreit, barátait és gyermekeit, az százannyit kap helyettük és ráadásul még az örök életet: apát, anyát, testvért, barátot, gyermeket. Megtapasztalom tehát, hogy Isten valóban nagyon közel áll hozzám és nagyon szeret engem. (*Bővebben lásd: Linn: Az élet sebeinek gyógyítása - Marana Tha sorozat - szerk.*)

Isten szabadítása - harcunk az óember ellen

A kereszténységet azért nem lehet könyvekből megtanulni, mert tele van ellentétpárokkal, amelyek közül mindkét ellentétnek valahogy ott kell lennie a keresztény ember életében, pl. engedelmesség és lelkiismereti szabadság, határozottság és tolerancia, stb.

Talán a legnagyobb ellentét, aminek feszültségében játszódik le keresztény életünk, az, hogy mi királyi gyermekek vagyunk és ugyanakkor nyomorult bűnösök is. Ha a kettő közül bármelyik is hiányzik az életünkből, vagy túlsúlyra jut az egyik a másikkal szemben, keresztségünkkel valami alapvető baj történik.

Mit jelent az, hogy királyi gyermek vagyok? Azt, amit Pál levelében olvashatunk: „Örökösei vagyunk Istennek és társörökösei Krisztusnak." Ennek a királyi gyermekségnek ára van, és ez az ár Krisztus halála. Csak úgy tapasztalja meg az ember, hogy ő valóban királyi gyermek, ha odamegy a kereszt alá és ott átéli, hitben elfogadja, hogy Jézus őérte halt meg... Így minden ígéret, ami Jézusra vonatkozik az Ószövetségből, rám is vonatkozik. Pl. engem is arra küld Isten, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, szabadulást a foglyoknak, vigasztalást a szomorkodóknak és hogy hirdessem az üdvösség elérkezését.

Ez az egyik oldal tehát, hogy királyi gyermek vagyok, hogy megtapasztalom, hogy Isten nagy dolgokat ígért számomra is és ezeket meg is tehetem.

De ha csak ez van ott az ember életében, akkor ebből nagyon könnyen az lesz, hogy az ember ezáltal felfuvalkodottá válik, önmagának kezdi ezeket a nagy dolgokat tulajdonítani. Tehát szorosan hozzátartozik életünkhöz a másik oldal is, hogy én nyomorult bűnös vagyok. Királyi gyermek, de ugyanakkor nyomorult bűnös is.

Amikor az ember megtér - erről volt szó az előző két részben -, akkor megtapasztalja, hogy sok bűn háttérbe szorul, egy időre eltűnik az életéből, talán évekig, esetleg végleg is, de azután lehet, hogy egyes bűnök, kötöttségek újra előjönnek a régiek közül és annál erősebben támadnak. A megtéréssel - jegyezzük meg - a régi ember nem hal meg bennünk, csak halálra ítéltetik. Mivel a régi ember tudja ezt, éppen ezért, mert nincs veszíteni valója, annál erősebben támad. Tehát az embernek fel kell venni ellene a küzdelmet, mert másként vissza fog jutni a régi életbe.

A megtérésben az ember énjének tudatos részével Isten felé fordul, átadja neki életét. Ennek azonban folytatódnia kell azzal, hogy átadja neki a tudattalanját is. Mindent, ami ott van, bűnöket, sebeket, bűn okozta sérüléseket. Ennek egyik módja - mint említettük -, hogy az ember fölfedi a benne lévő öncsalásokat, a másik, hogy imádkozik a benne lévő sebek gyógyulásáért, a harmadik pedig, hogy fölveszi bűnei ellen a küzdelmet, és igyekszik átadni Istennek mindazt, amit egyszeri döntéssel megtett.

Az első és legfontosabb lépés az volt, hogy énem tudatos részével Isten felé fordultam, de itt nem állhatok meg, tovább kell mennem; át kell adnom Istennek mindent, ami a szívem mélyén van. Ez nem megy egyszerre, hanem lassan, fokozatosan történik, és talán egy életen át is eltart.

Az ember megmarad bűnösnek akkor is, amikor már egészen előrehaladt az életszentség útján, amikor a Szentlélek gyümölcsei ott vannak látható módon az életében. Az ember a szíve mélyét közvetlenül saját maga sem ismerheti meg.

Vannak azonban jelek, amelyek segítségével fölmérhetjük, hogy vajon hol is tartunk?

A szívünk tudatlan mélye tele van elképzelésekkel, motívumokkal és kívánságokkal, melyeket az ember nem ismer. Vannak azonban jelek, amelyek segítségével biztosan felismerhetjük szívünk állapotát. Ilyen jelek a Szentlélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás (Gal 5,22). A valódi szeretet jeleit pedig a szeretethimnusz így állítja elénk: a szeretet türelmes, jóságos, nem féltékeny, nem tapintatlan, nem keresi a maga javát, nem gerjed haragra, a rosszat nem rója fel, nem örül a gonoszságnak, sokkal inkább örül az igazságnak, mindent eltűr, mindent elhisz, mindent remél, mindent elvisel (1Kor 13). Itt azonban nem átmeneti érzésekről, fellángolásokról van szó, hanem állndóan tartó állapotról, amely meghatározza cselekedeteinket, a váratlan vagy előre nem látott, fenyegető eseményekre adott, előre meg nem fontolt reakciónkat is. Vagyis akkor haladtunk már előre a megtérés útján, amikor mindezek valahogy már készséggé váltak bennünk.

A Szentlélek gyümölcseivel ellentétben szívünkben lehetnek az önszeretetnek, az énközpontúságnak a gyümölcsei is. Mik ezek? A túlzott buzgóság, vallási téren vakbuzgóságnak is szokták nevezni. Uralomvágy, amely másokra akarja kényszeríteni a saját véleményét, türelmetlenség olyan emberekkel szemben, akik más véleményen vannak, vagy kemény elítélése azoknak, akik nem felelnek meg a mi elképzeléseinknek. Aztán az énközpontúság további jelei a sikertelenség esetén vagy pedig az önállóság hiányában a függetlenség utáni szenvedélyes vágyakozás, tiltakozás minden idegen akarat és tekintély ellen. Vagy egy mélyen ülő bosszúság és türelmetlenség, ingerültség, harag, kelletlenség, düh, ha valami nem a saját akaratunk szerint történik, vagy a bosszúállás vágya. Beteges gőg, érzékenység, mely büntetésből megvonja a többiektől saját maga társaságát úgy, hogy félrevonul, stb. Mindezek világos gyümölcsei az önszeretetnek, amely csak a saját megtiszteltetését, a saját elismerését, a saját hatalmát keresi.

Idetartoznak még a tartós félelmek is, mert ezek is egy öntudatlan önszeretetben gyökereznek. A szomorúság, egyedüllét, belső nyugtalanság, izgalom, idegesség, stressz, elégedetlenség, keserűség, kétségbeesés, ezek is mind egy öntudatlan énközpontúságról árulkodnak, még akkor is, ha ezeket az érzelmeket és magatartásokat állandóan a körülményeinkre való hivatkozással igazoljuk.

Látjuk tehát, hogy mi minden lehet az emberben, melyek jelei annak, hogy a megtérésnek még nagyon az elején van, vagy röviddel a megtérés után, és énjének öntudatlan mélyében még nagyon sok minden rejtőzik. Hogyan vehetjük fel ezek ellen a küzdelmet?

Ha átadtuk életünket Istennek, akkor megtapasztaljuk, hogy Ő nagyon sok ilyen bűntől és hajlamtól fog megtisztítani minket. A mi dolgunk az, hogy hagyjuk, hogy Isten megtisztítson minket, ne álljunk ellen ennek a szabadításnak.

A Szentírás segít ennek megértésében: Izajás szövegében a lélek az a szőlő, mely a megtért ember maga.

„Ez az ének hangzik a színbor szőlőről: Én az Úr vagyok őrzője, folyton folyvást öntözöm, nehogy lehulljon a lombja. Éjjel-nappal őrködöm felette. Harag már nincs bennem. De ha bogáncsot, bojtorjánt találok benne, harcba szállnék ellene és felgyújtanám. Igen, csakhogy oltalmamat keressétek, hogy békét kössetek velem" (Iz 27,2-5)

Isten fenyítései nagyon fontosak az ember életében. Amikor nehéz emberekkel kell együtt lennünk, vagy betegen fekszünk, vagy csalódások érnek, akkor ezek legtöbbször azért vannak, mert Isten kifogásol valamit az életünkben, hogy ennek vagy annak másként kellene lennie. És ha én ilyenkor ágaskodom ezek ellen, igyekszem elhárítani magamtól, akkor Isten szerető hozzámfordulását utasítom el, mert csak ezeknek a segítségével tud engem megszabadítani bűnös kötöttségeimtől.

Igent kell mondanom tehát Isten fenyítésére, melyeket azért ad számomra, hogy általuk megszabaduljak bűneimtől.

A másik, amit tennem kell, hogy én magam veszem fel a küzdelmet bűneim ellen és nem várok tétlenül Isten szabadítására, bár azt is látnom kell, hogy a szabadulás alapvetően Tőle jön.

Hogyan vehetjük fel a harcot egy-egy hibánk, egy-egy bűnünk ellen?

Pl. itt van a félelem és a gyávaság. A gyávaság többé-kevésbé ott van minden emberben. Azt jelenti, hogy hiányzik az emberből a bátorság ahhoz, hogy szenvedjen, hogy elviselje a megszégyenülést vagy a megvetést, a bátorság, hogy elviselje azt, hogy saját életét elveszítse. Akik gyávák, azok meg akarják tartani maguknak azt, ami számukra nagyon fontos: a szerencséjüket, a megtiszteltetést, a vagyonukat, azt az állapotot, ami számukra olyan kényelmes. Éppen ezért kitérnek ott, ahol ezeket fenyegetve látják. A gyávaság együtt jár a félelemmel. A félelem rövidzárlatokhoz vezethet az életünkben, melyek miatt súlyos bűnöket is elkövethetünk úgy, hogy embereket, egy ügyet, magát Jézust és az Ő közösségét is képesek vagyunk megtagadni. A gyávaság és a félelem kíméletlenné és felelőtlenné is tehet bennünket, mert odavezethet, hogy áthárítjuk a szenvedést másra, csakhogy mi megmeneküljünk. Nagyon fontos, hogy felvegyük ezek ellen a küzdelmet, mert a Jézus melletti tanúságtétel bátorságot kíván tőlünk.

Hogyan szabadulhatunk meg ettől a gyávaságtól?

Az első, amit tehetünk, hogy önként odaadjuk magunkat a szenvedésre. Nagy segítség számunkra, ha egészen kiszolgáltatjuk magunkat Jézusnak. Amikor valami megpróbáltatás vár ránk, forduljunk Jézushoz vagy az Atyához:

Atyám, én nem tudom, hogy hogyan tudom ezt a nehéz dolgot elviselni, ha majd beköszönt, de én számítok a Te segítségedre, hogy megerősítesz engem és átsegítesz ezen a nehézségen. Atyám, én hiszek a Te szeretetedben, amely jól tudja, mi az, amit én képes vagyok elviselni, s amely nem engedi, hogy erőmön felül kísértést szenvedjek.

Magában a szenvedésben élheti meg az ember Istennek a segítségét, ha valóban odaadta magát. A középkori Szentlélek-himnusz azt írja, hogy a Szentlélek számunkra a fáradságban nyugalom, a forróságban hűvösség, a sírásban vigasztalás - tehát nem azt mondja a himnusz, hogy a szenvedés után, vagy a hőség után tapasztalja meg az ember a hűvösséget vagy a felüdülést, hanem magában a szenvedésben, a szorongattatásban, a nehéz körülmények között. Istennél nem a szenvedés a legvégső cél, hanem az a jó, amit abból kihoz.

Még egy dolgot tehetünk, hogy a félelemtől és a gyávaságtól megszabaduljunk. Jézust fogjuk a szaván. Azt mondta - János evangéliumában olvashatjuk -, hogy a világban szenvedést kell elviselnünk, de vigasztalódjunk, mert Ő legyőzte a világot és legyőzte benne a félelmet is. Tehát Jézusnak ezt az ígéretét kell megragadnunk, hogy Ő már legyőzte a szenvedést. Én is átélhetem, ha az Ő nevét hívom segítségül, hogy a félelem nem fog uralkodni többé fölöttem, hanem helyét az Ő békéje veszi át, amely kitölti szívemet. Ő mondta: az én békémet adom nektek, ne féljen a szívetek, ne is remegjen. Ezt mondta a gyáva tanítványoknak is, akik Pünkösd után erős emberekké lettek és nem féltek többé a megaláztatásoktól, a szégyentől, az üldöztetéstől, sőt életük odaadásától sem.

Jézus, aki ezt a hatalmas átváltozást végbevitte Szentlelke által tanítványaiban, Jézus ma is ugyanaz. Ő az, aki bennünket a hit bátor vállalóivá tehet, az Ő igazi tanítványaivá, akik megtartják a hűséget a világban és akik elnyerik az élet koronáját, ha megharcolták a hitnek ezt a harcát.

A hit-harc - látjuk - két részből áll. Egyrészt én magam foganatosítok bizonyos intézkedéseket önmagammal szemben, másrészt pedig megragadom Jézus ígéreteit. Mindig újra kérem, akár naponta a szabadítását, vérének tisztító erejét bűneimre, és rendszeresen (havonta) járulok szentgyónáshoz.

Vessük le tehát koldusrongyainkat és menjünk a kereszt alá, hogy ott újra és újra átéljük, hogy királyi gyermekek vagyunk. Jézus szent vérével megváltott és megszabadított minket...

B. J.

Vége.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

Az *„Áldjad én lelkem az Urat"* című énekeskönyv május 10-től újra kapható lesz. Ára: 70,-Ft.
A könyv dalaiból a Hungaroton 8 db-os kazettasorozatot készített. Április 15-től kapható. Ára: alapítványi terjesztésben 150,-Ft/db; üzleti forgalomban 200,-Ft/db.
Megjelent *Dr. Kovács Gábor „Lángoló Isten"* című könyve. Ára: 170,-Ft. A könyv a Szentlélekben való megújulás személyes megtapasztalásáról és annak teológiai gyökereiről szól.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

A NYOLC BOLDOGSÁG KATOLIKUS KÖZÖSSÉG KÖNYVAJÁNLATA:

Efraim testvér: Kései esők (ára: 201,-Ft),
Efraim testvér: A szántóföldek már megértek az aratásra (ára: 201,-Ft),
Efraim testvér: Keresztút (ára: 127,-Ft).
A könyvek megvásárolhatók a katolikus könyvesboltokban, ill. megrendelhetők a következő címen:
Csaba Ildikó nővér
Bajót Pf. 3. 2533 (Tel.: 06-33-55-800) ♦

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS NEMZETKÖZI HÍREI

Vatikán

1992. december 8-án a párizsi Emmanuel közösséget „a hívek egyetemes magántársaságának" ismerte el a Pápai Szentszék. Ez azt jelenti, hogy a közösség jogi személyként lett elismerve, amely az egyházi jogrendszer által garantált jogokkal bír. Az Emmanuel közösség 1976-ban alakult egy imacsoportból, amelyet 1972-ben alapított Pierre Goursat és Martine Laffitte-Catta. Ma már vannak közösségei Európában, Afrikában és Dél-Amerikában. Fő célja az „Úr Szent Testének" imádata és az evangelizáció. Jelentős munkát vállalt Kelet-Európában, Oroszországban egy újságot ad ki. A határozat, amely öt éves kísérleti időszakra biztosítja ezt a státuszt - ilyen esetekben ez természetes - figyelembe vette az Emmanuel közösség „egyház iránti szeretetét, a magisztérium iránti hűségét és a szolgálatkészségét." A határozat említést tesz a karizmatikus megújuláshoz és az egyházhoz fűződő kapcsolatról is. Hervé Marie Catta és a közösség más vezetői körülbelül száz ember társaságában résztvettek az esemény emlékére tartott misén, amelyet Alber monléoni püspök celebrált. Az ICCRO-t Ken Metz atya képviselte a liturgián.

USA

Októberben megtartották az elkötelezett katolikus karizmatikus közösségek második testvéri találkozóját Texas, Dallasban. A testvériség tagjaihoz beszédet intézett Paul Cordes püspök úr, a Laikusok Pápai Tanácsának képviselője, aki általános problémákat is felvetett.

Hong Kong

Hong Kongban a jezsuiták a „Spirit" teológiai és lelki folyóirat egy teljes számát a karizmatikus megújulásnak szentelték. Tíz cikket írtak kínai nyelven, közölték a Szentatya múlt márciusban az ICCRO-hoz intézett beszédének fordítását, valamint múlt áprilisi nyilvános audienciáját, melynek témája a karizmák szerepe volt.

Pakisztán

Japánból, Sri Lankából, Malaysiából, Singaporeból, Fülöpszigetekről, Indonéziából, Bangladeshből és Pakisztánból érkeztek delegációk az Ázsiai Vezetők Konferenciájára, augusztusban. A konferencia célja a különböző szomszédos országok vezetői közötti kapcsolatok javítása, megerősítése és a Jó Hír hatékony terjesztési módszereinek megvitatása volt. Luigi Bressan atya, a pakisztáni apostoli delegátus tartotta a nyitó misét. Homíliájában kifejtette: „...Ázsiában szegénység, szexuális erkölcstelenség, prostitúció, jogtalanságok, munkanélküliség, stb. uralkodnak. De a remény jelei is megmutatkoznak a karizmatikus megújulás megjelenésével. A karizmatikus megújulás nem bezárkózást jelent egy személyes sejtbe vagy egy csoportba, hanem nyitottságot jelent az egész egyház felé." Különböző felszólalók elmondták, hogyan újította meg a Szentlélek az élet különböző területeit: a társadalmat, a munkát, a férfiak és a nők szerepét és az egyházat. Bart atya, fülöpszigeti pásztor szerint: a „megújulás" szó azt jelenti: „átalakulás". „A Szentlélek lelkileg átalakítja szívünket és elménket. A megújulás nem lesz teljes az egyéni, szociális, egyházi és társadalmi átalakulás nélkül." Joseph Coutts püspök, aki Pakisztánban a karizmatikus megújulással tartja a kapcsolatot, tartotta a záró szentmisét, melynek során elmondta, a Szentatya úgy látja, hogy a megújulás új reményt ad az egyháznak és segít megújítani, életre kelteni az egyház régi szerkezetét és hagyományait. „A megújulás nem egy magától elkezdődött mozgalom... az egész Apostoli egyház támogat minket és ez a különbség a katolikus karizmatikus megújulás és más egyéb megújulások között. El kell érnünk minden embert, ez a mi küldetésünk, és hogy betöltekezzünk a Szentlélekkel." A találkozón megalakult egy „Ázsia Tanács", amely folytatja a konferencia munkáját. Ez a szervezet előreláthatóan jövő augusztusban találkozik újra, hogy megtárgyalja a felmerült nehézségeket és, hogy - elsősorban a rendelkezésre álló források megosztása révén - segítséget nyújtson a nemzeti vezető csoportoknak.

Belgium

Hatezer francia ajkú ember jött össze júliusban a belgiumi Beauraing-ben, hogy öt napig az Úr szavára figyeljen. André Malfait atya a földünkön kialakult kritikus helyzetről beszélt, amely szükségessé teszi az Úr beavatkozását. Ezt az üzenetet két hölgy fejtette ki részletesebben. Az első, Annie Destriez nővér, beszélt Isten minden ember felé kinyújtott kezéről, amellyel életét adja nekünk, azoknak, akik igényt tartunk rá. A második Kim Kollins amerikai asszony volt, aki hat évvel ezelőtt jött evangelizálni Európába. Élet élményeit mesélte el annak bemutatására, hogy Isten hogyan vezette őt nehéz házassági problémákon át az Ő szolgálatára. 40 évének legfőbb mondanivalója, hogy Isten mindig hűséges. Végezetül a namuri püspök, André-Jean Leonard, kifejtette a résztvevőknek, hogy Jézus követése a legfontosabb, amit tehetnek, hiszen Ő az Út, az Igazság és az Élet. A Szentlélek újrafelfedezése segít majd ebben. ♦

40.-Ft

TARTALOMJEGYZÉK

Az Egyház tanításából 2
Dr. Kovács Gábor: Bölcsesség Lelke 3
Charles Whitehead: Karizmatikus megújulás – kihívás . . . 5
Domonkos Máté: Megtérésem 6
Bogdán Rudolf: A sátánnal többé nem barátkozom 7
Heribert Mühlen: A nyelvek adománya 8
Rózsa Krisztina: Élet a megváltott világban 10
Látogatás Oroszországban 12
Riport egy Szentlélek-szemináriumról 13
B. J.: A megtérés (III. rész) 15
A Katolikus Karizmatikus Megújulás nemzetközi hírei . . . 19

Terjesszétek a MARANA THA c. újságot, legyetek segítségére az evangelizációnak, hogy egész Magyarország megújuljon a Szentlélekben!

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-90-26
Felelős kiadó: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Merényi Ágnes
Készült: ENA Kiadói, Nyomdaipari és Kereskedelmi KFT
1204 Budapest, Ady E. u. 145.b.
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992